

Başkaldır Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 31 Fiyatı: 2 TL

*Sınıf Savaşımında
Kadının Yeri ve Rolü
Sayfa: 6*

Metal İşçisi Yolu Açtı!

Toplumsal muhalefetin ana damarı olduğunu söyleyen Haziran hareketinden ve bir çatı partisi formu olan HDP den yeni bir şey çıkmadı. Yapılan kurultaylar, seçimler, kan değişiklikleri pek bir şeyi değiştirmiş görünmüyor.

4

Kadınlar Ne İster?

Kapitalizmin krizleri, bu krizlerden çıkışta panzehiri bölgesel savaşlar, siyasetin ve pratiğin önemsizleştirilen konu başlığı, kadın sorununu.

3

Burjuvaziye Savaş Erdoğan'a Zafer Gerek!

İktidar kritik bir denge üzerinde duruyor. Bu kritik denge Türkiye'nin dış ve iç politikada geldiği durumu yansıtıyor. Bugün Türk burjuvazisi Irak, Libya ve Suriye'nin işgalinde birlikte hareket ettiği, uzantısı olduğu emperyalist devletler, özellikle de ABD ile sorunlu durumda. Rusya'nın Suriye'de emperyalist işgale aktif müdahalesi ile birlikte Türk dış politikası ABD ve Rusya arasında bir mekik diplomasisine dönüştü. Türkiye çaresiz bir durumda ABD ile Rusya arasında bir pingpong topu gibi gidip geliyor.

ABD ile ilişkilerin düzelmesi Suriye'de PYD varlığını ve Kürtlerin elde ettiği statükoyu bir biçimde tanınmasına bağlı; bu da içerideki Kürt politikasında bir değişim olmadan mümkün değil. Rusya, Türk burjuvazisine Suriye masasında bir yer veriyse de, bu Türkiye'nin elinin altındaki El-Kaide artıkları ve Ahrar ul Şam gibi cihatçı örgütleri kaybetmesi anlamına geliyor. Uluslararası dengeler Türkiye'nin bu mekik diplomasisinin uzun süre devam etmesine olanak tanımıyor.

İçteki durum, hem burjuvazi hem de Erdoğan için ciddi tehlikeleri barındırıyor. Ekonomik veriler Türk ekonomisinin durumunun hiç de iç açıcı olmadığını gösteriyor. 2018 yılında Türkiye 200 milyar doların üzerinde bir borç ödemesi ile karşı karşıya. Bu borcun çevrilmesi, faizlerin yükselmesi demek, faizlerin yükselmesi ise zaten kötü durumda olan ekonominin daha da bozulması anlamına geliyor. Bütün istatistik cam-bazlıklarına rağmen işsizlik ve enflasyon birlikte yükseliyor, ekonomik kriz işçi ve emekçilerden sonra orta gelir gruplarını da vurmaya başladı. Ne zaman yapılacağı, yapıp yapılmayacağı belirsizliğini korusa da, sırada özellikle Erdoğan için bir ölüm kalım sorunu olan seçimler var. Bu koşullarda bütçe açıklarının daha fazla zamlarla kapatılması neredeyse olanaksız.

Erdoğan'ın yurttaşların bir kısmını çeşitli söylemlerle düşman ilan edip yürüttüğü seçmeni konsolide etme politikası artık sınırına dayanmış durumda. Uzun bir süre güç toplamada işe yarayan bu politika bugün artık güç toplama bir yana, güç kaybına yol açıyor. MHP ve Huda-Par gibi partilerle Kürt düşmanlığı üzerinden kurulan ittifakların, ihtiyaç duyulan gücü toplamaya yetmeyeceği de açık.

2

147. Yılında Paris Komünü

1848 yenilgisinden sonra, 1868-69'da Avrupa kıtası yeniden işçi hareketleriyle sarsılmaya başladı. İsviçre'de Cenevre inşaat işçileri ve Bale yün boyama ve kurdela işçileri grevleri, Belçika'da Seraing tesfiye işçilerinin ve Borinage maden işçilerinin grevleri, Fransa'da Rauen pamuk işçileri ve Saint-Etienne maden işçilerinin grevleri, Lyon'da İpek dokunmasındaki kadın işçilerin başkaldırısı, İngiltere'de Galler kömür ocaklarında çalışan işçilerinin grevleri, bütün bu grevler devletlerin acımasız saldırıları ile karşılık bulsa da, kıtada yeni bir devrimci dalganın gelmekte olduğunun belirtiliydi.

Devrim bu kez de Fransa'da patladı. Paris'te işçi sınıfı iktidarı almıştı ama burjuvazi de Versailles'te iktidarının başındaydı. İki ayrı sınıfın iki iktidarı yanyana var olamazdı, birinden biri ortadan kalkmak durumundaydı. Komün; içindeki bölünmelerle zaman kaybederken, erken davranan burjuvazi oldu. 1870'te boğaz boğaza kapışan Prusya ve Fransız burjuvazisi, işçi sınıfı karşısında kol kola girerek, Paris'in üzerine çullandı. Devrim kahramanca bir direnişin ardından 28 Mayıs'ta yenildi.

Komün, zaferi ve yenilgisiyle, tıpkı 1848 Devrimleri'ndeki gibi geriye işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde ve bu mücadelenin en önemli alanlarında (devrim, devlet, parti, enternasyonalizm ve taktik konularda) zengin bir deneyim bıraktı. Biz bu yazının kapsamı içinde bu zengin deneyimin proleterya partisi ve proleterya enternasyonalizmi açısından önemi üzerinde duracağız. Ama önce çok özet olarak, devrim ve proleterya diktatörlüğü konusuna değinmek gerekiyor.

Komünle birlikte devrimin tarihsel ve toplumsal değişimin motor gücü olduğu birkez daha kanıtlanmış oldu. Komün ,devrimi, proleteryanın kurtuluşunun tek olanaklı yolu olarak ortaya çıkardı.

Marx işçi sınıfının 'burjuva devlet mekanizmasını ele geçirerek kendi yararına kullanamayacağını', bu mekanizmayı parçalama-dan iktidarını koruyamayacağını ve kendi devlet mekanizmasını kurmadan yoluna devam edemeyeceğini, 1848 Devrim deneyimlerinden hareketle ortaya koymuştu. Komün, Marx'ın bu tespitlerini doğrulamakla kalmadı, proleterya diktatörlüğünün somut bir biçimini de yarattı. Bu yüzden Marx, proleterya diktatörlüğünü, Komün'ün varlığının özü olarak nitelendirdi.

Komün, Marksist teorinin temel ilkelerinden biri olan proleterya enternasyonalizmi konusunda eşsiz bir deneyim ortaya koydu. Bizzat örgütsel varlığıyla -Komün çeşitli uluslardan işçileri bağrında toplamıştı- proleterya enternasyonalizminin en etkili örneklerinden biri oldu. İşçi sınıfının sınıfsal varoluşu gibi, mücadelesinin de evrensel olduğunu pratikte de kanıtladı. Alman burjuvazisi, Komün'ü ezmek için, Fransız burjuvazisi ile sürmekte olan savaşını bir yana bırakarak, Fransız burjuvazisinin yardımına koştuğunda Alman işçi sınıfı da yurtseverce yanılmalara izin vermeyerek, sınıf mücadelesi tarihinde bir ilke imza attı, Fransız işçi sınıfının yanında yerini aldı. Burjuva kardeşleşmesini, proleter kardeşleşmeyle yanıtladı. Fransız ve Alman işçileri, proleterya enternasyonalizminin bayrağını burjuvazinin bağrına sapladı.

Komün; devrimci süreçte partinin rolü, zorunluluğu ve niteliği konusunu da netleştirmiştir.

Marx daha 1. Enternasyonalin Londra Konferansı'nda partinin işçi sınıfının iktidar mücadelesindeki rolünü Manifesto'dan daha açık bir nitelikte ortaya koydu; "Proleterya mülk sahibi sınıfların kolektif gücüne karşı mücadelesinde, ancak mülk sahibi sınıflar tarafından kurulmuş eski partiler karşısında ayrı bir siyasal parti haline gelirse, bir sınıf olarak davranabilir.

Proleteryanın siyasal bir parti haline gelmesi, toplumsal devrimin ve onun nihai hedefinin, sınıfların kaldırılmasının, zaferinin güvence altına alınması için vazgeçilmezdir." (Marks –Engels Seçme Eserler, Cilt II, saf. 348)

1848 devrimlerinden sonra 1871 Devrimi de işçi sınıfının burjuva ve küçük burjuvaziden bağımsız komünist bir partide örgütlenmediğinde, zaferi kazansa bile onu koruyup ileriye taşıyamayacağını gösterdi. Sınıfın devrimci öncüsünün; sınıf mücadelesinin farklı biçimlerini -teorik, siyasal, ekonomik- uyumlu ve bağlantılı olarak sürdürecektir teorik-siyasal bir kavrayışa, merkezi eylem yürütebilecek bir örgütlülüğe, bunun gerektirdiği devrimci bir disipline ve bütün bunları sağlayacak ideolojik bir arılığa ve birliğe sahip olması gerektiğini ortaya koydu. Komün'ün yenilgisindeki en büyük etken, onun eylemini yönetecek ve ileriye taşıyacak böyle bir partiye sahip olmamasıydı.

Kömün, bir yandan "köleleştirilmesinin siyasal aleti" olan burjuva devlet mekanizmasının yerine "kurtuluşunun aleti" kendi devlet

mekanizmasını -proleterya diktatörlüğünü- koyarken, öte yandan yanı başındaki burjuva devlet mekanizmasının olduğu gibi kalmasına göz yumarak en büyük hatayı işledi. Komüne bu hatayı işleten, onu, burjuvaziyi mülksüzleştirme ve silahsızlandırma işinden alıkoyan sahip olduğu örgütün zaaflarıdır; Merkez Komitesi'nin Komün'ün merkezi eylemini ve devrimci disiplinini engelleyen alacalı yapısıdır. Komün bu alacalı yapı içinde kendi sonunu kendi eylemiyle (eylemsizliğiyle) hazırladı. İçsavaşla aldığı iktidarı, içsavaşı sonuna kadar yürütmeyi göze alamamakla kaybetti.

Engels, Marx'ın "Fransa'da Sınıf Savaşmaları" kitabına yazdığı "Giriş"te, Komün'ün oluşumu ve yenilgisini şu özlü ifadeyle değerlendirdi:

"...Öte yandan, Komün kendisini ikiye bölen iki taraf arasındaki, her ikisi de yapılacak işin ne olduğunu bilmeyen Blanqui'ciler (çoğunluk) ile Proudhon'cular (azınlık) arasındaki kısır çekişmelerle tükenip gitti. 1871'deki zafer armağanı 1848 başkından daha fazla meyve vermedi." (Fransa'da Sınıf Savaşları, Sol Yay. .S 17)

Carlo Terzaghi'ye yazdığı 14-15 Ocak 1872 mektupta ise, Komün'de egemen olan siyasal anlayışı kastederek "Komünün hayatına mal olan şey"in, "merkeziyetçilik ve otorite eksikliği" olduğunu yazdı.

Dönemin sonunda patlak veren Paris Komünü ve Komün'ün yenilgisi, paradoksal bir biçimde Marksizm'in işçi hareketi içindeki zafiriyle kesişti. Bu zaferle birlikte sınıf mücadelesinde teorik görüşleri, taktik anlayışları, örgütlenme ve mücadele biçimleri ile burjuva ve küçük burjuva "sosyalizmleri"nin temsil edildiği Marksizm öncesi dönem kapandı; böylece sınıf mücadelesi, Marx'ın, L. Kugelman'a yazdığı 17 Nisan 1871 tarihli mektubunda belirttiği gibi - "Paris'teki mücadele ile, işçi sınıfının kapitalist sınıfa ve onun devletine karşı mücadelesi yeni bir aşamaya girmiştir. Bu kavganın ilk sonuçları ne olursa olsun, evrensel bir önem taşıyan yeni bir çıkış noktası kazanılmıştır." (Marx-Engels, Seçme Mektuplar , Evrensel Yay. S. 59-60)

Marx ve Engels'in eleştirilerinin yanında bu üç akım (Prodonculuk, Blankicilik ve Bakunincilik) en önemli darbeyi bizzat içinde yer aldıkları, zaferinde ve yenilgisinde önemli pay sahibi oldukları Paris Komünü'nde aldılar. Komün, yarattığı eserle ve yenilgisiyle devrimi sınıf mücadelesinin dışında arayan bu üç akımın da mezarı oldu.

1.sayfadan devam

Geriye bir tek yol kalıyor, tarih boyunca bütün egemen sınıfların olağan yöntemlerle yönetemez durumu geldiklerinde, iktidarları tehlikeye düştüğünde, yaptıklarını yapmak; kaybolmaya başlayan ideolojik ve siyasal hegemonyayı, milliyetçilik ve şovenizmi en tepe noktaya çıkartarak sağlamak. Bunun en bilindik yolu egemenlere zaferi bahşedecek bir savaştır.

Türk burjuvazisi bu konuda oldukça deneyimlidir; geçmişte sıkıştığı her durumda, ya Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den toprak talebinde bulunduğunu ileri sürmüş, ya da, Kıbrıs ve Ege'de giriştiği provokasyonları ulusal birliği sağlamanın bir aracı olarak kullanmıştır.

Türk burjuvazisi, bugün içinde düştüğü yönetememezlik durumunda, içerde büyüyen potansiyel tehlikeyi önlemek için bir savaşa, Erdoğan'ın ise iktidarını sürdürebilmek için bir zafere ihtiyacı vardır. Türkiye'nin dış politikada içine girdiği izolasyon Ege ve Kıbrıs üzerinden böyle bir olanağa izin vermiyor. Rusya ile yapılan bir pazarlığa bağlı olarak gündeme gelen Efrin ilhaki, hem Türkiye'nin içine düştüğü iç politika tecridini zorlamayacak, hem de Erdoğan'a ihtiyaç duyduğu zaferi bahşedecek bir girişim olarak düşünüldü. Ancak "evdeki hesap çarşıya uymadı". Efrin direndikçe,savaşın başında en tepe noktaya çıkan şovenist dalga üzerinden kurulmak istenen "Ulusal Birlik" çözülmeye başladı. Erdoğan'ı kurtaracak zafer ise ortada gözüküyor. Kürtlere karşı kazanacağı zaferle iktidarda kalmayı hesap eden Erdoğan, şimdi ise iktidarını sürdürebilmek için Kürtlere muhtaç durumda.

Burjuvazinin aczini büyüten bu tablo Türkiye devrimci hareketinde yeni olanaklar sunuyor. Ancak ne yazık ki Türkiye devrimci hareketi kendini savaşa karşı barış savunuculuğuyla sınırlandırdığı için, öne çıkararak bu olanakları değerlendirmekten çok uzak . Erdoğan karşıtlığını mücadelesinin ana eksenine getirerek, bilerek ya da bilmeyerek burjuvazinin "Ulusal Birlik" politikalarına su taşıyor.

Kadınlar Ne İster?

Melis Akın

Kapitalizmin krizleri, bu krizlerden çıkışta panzehiri bölgesel savaşlar, siyasetin ve pratiğin önemsizleştirilen konu başlığı, kadın sorunu. Burjuvazinin başarıyla “öteki” olarak lehine konumlandığı ancak devrimci ve komünistlerin yüzeysel ideolojik ve pratik hattı olan kadının konumu ve kurtuluş mücadelesi üzerinde durma vakti geldi yine.

Neden?

Çünkü bir 8 Mart daha dayandı kapıya. Şöyle bir afillisinden manşet oluverir kadınlar. Bir yüceltme, bir kutsama, bir doğurganlık, bir analık üzerinden methiyeler dizilir. Sonuçta burjuvaziye endeksli ve tek başkaldırı ezberi feminizm sosuyla bu kez kadınlar; kendilerini erkeğin karşısında, dışlayan bir söylemle, morlaşan bir sığ ideolojiye dayanarak ifadelendirir kendini...

Gerildiniz mi? Bir küçümseme ya da küstahlık emaresi mi görüyorsunuz cümlelerde?

Yanılıyorsunuz kanımca? Biraz sakinleşip bir kadını dinlemeye değmez mi? Erkekler ve kadınlar olarak ortaklaştıysanız yol aldık demektir.

Asıl küstahlık, ideolojik olarak sınıf siyasetini şekillendirenlerin kadın sorununu, sanki bir alan olarak darlaştıran zihniyetinde.

Komünistler için kadının konumlanışı izole bir faaliyet biçimi olamaz. İşçi sınıfı ideolojisi ve pratiği için verilen mücadele, kadını tam da kapitalizmin kendisine yönelik saldırıları karşısında yoldaşlaşmadan ayırmak ve salt cinsiyet kimliği üzerinden bitmek bilmeyen bir kuyuya atmak üzerine kurulamaz. Bu izolasyona komünist kadınlar da dur deme erdemini gösterebilmelidir. Sınıf siyaseti erkek egemen bir örgütlenme tarzı değildir. Burjuva yöntem ve alışkanlıklar üzerinden iki cinsi ayırarak sınıf siyaseti yapanlar, haddinizi bileceksiniz herhalde.

Bir diğer küstahlık da; sorunu üretim ilişkileri ve kapitalizmin sorunu olmaktan çok erkeği karşısına alarak hatta onu ezip geçen bir yerden siyaset kurmaya çalışan kadınlardadır.

Liberal ya da radikal feminist

yaklaşımlar konumuz değil ancak sosyalist feminist yaklaşımı savunan kadınlar, II. Enternasyonal ve Clara Zetkin’in kadın sorununu gündemleştirmesini, ideolojik bir zemine oturtma çabasını -ki feminizm iki cinsin ortak mücadelesine geleneğini körleştirmiştir- ve daha önemlisi ulusal bağımsızlık kahramanı Jeanne D’Arc’ı, Paris Komünü’nde barikata çıkan, Versailles’e kafa tutan onbinlerce kadını, giyotinde can verme pahasına mücadeleden vazgeçmeyen kadınları, o günden bu güne gelirsek pek de anlamış değiller tüm dünyada. Kapitalizm kendi argümanı haline getirdikçe, feminizm bir sistem karşıtlığından erkek düşmanlığına evrilmiştir.

Feminist bilince sahip olmak, kendiliğinden sosyalist bilince dönüşmez. Erkek kadını karşı karşıya getirmek ve ezilmişliğin sebebinin sadece cinsiyet ilişkileri ile açıklamak, ekonomik ve toplumsal boyutlarını Marksist bir temele dayandırmamak, kapitalizmde erkeğin ne kadar özgür olduğunu sorgulamadan, erkeğin yapabildikleri ile kendi özgürlüğünün sınırlarını çizmektir. Daha da önemlisi böyle yaparak söylenen doğruları kendi gerçekliğinden koparmaktır.

Kadın sorununu iki cinsin didişmesinden çıkarmak günümüzde ivedi bir göreve dönüştü. Oysaki sorunun bilimsel temellerinde ortaklaşmayı başarmak ve omuz omuza bir mücadele yol ve yöntemi belirlemek asıl hedef olmak zorundadır.

Kriz, Savaş ve Kadın

Kapitalizm kriz dönemlerinde kadın emeğinden vazgeçer ve öncelikle kapının önüne konan kadınlardır. Hatta işsizlik oranları bile kadınlar yüzünden artıyor aymazlığı dillendirilir. Yani kadının ekonomik özgürlüğü, kapitalizm koşullarında safsatadan ibarettir. Kadının karşılığı ödenmeyen eviçi emeği de bir güzel artı-emek kütlmesine dahil olur. Kadın bedenini metalaştıran, kadın-erkek ilişkisini cinselliğe indirgeyen, özel mülkiyetin korunması lehine işleyen burjuva hukukun (!) aileyi kutsallaştıran tüm işlevleri aslında kapitalizmin hizmetinde ekonomik birimlere dönüştürme amacını güder.

Yabancılaştırılan toplumsal ilişkiler, insani tüm duyguları ortadan kaldırdığı gibi, toplumsal yaşam ve ilişkilerde artan biçimde kadını ezer, sömürür ve öldürür hale getirir. Üstelikte bu sömürü ve cinayetlere sistem erkeği de ortak eder. Patronuna ses çıkaramayan erkek evde kadına çıkarır.

Ekonomik altyapının eşitsiz kurulduğu bir sistem içinde insanı ve ücreti demokratik (!) çerçeveden bakarak eşitleme istemi bir hayaldir. Bu mücadele etmemek değil, ne ile ve hangi yöntemlerle mücadele geliştirileceğinin sınıfsal yolunu bulmaktan geçer. Çünkü kadının kurtuluşu, yeni insanı yaratamadıkça, Marksizmi kendimizce yorumladıkça, sınıfsız topluma ulaştığımızda da mutlak görünmez.

Bir de savaşları ekleyelim bu tarihsel ezilmişliğe, insanın yaşam hakkını ortadan kaldıran kapitalizm, öldürmeye devam ediyor ve edecektir de. Yerini yurdunu, açlığı susuzluğu, ölüm ve kanı, tecavüzü, esareti yaşayan kadınlar, kendi derdine bile düşmez haldedir. Analığı zorlar, eşliği zorlar güçlü kalmaya. Çünkü ailenin birliğinde koşulsuz emek kadına verilir. Hem sistemin egemenleri hem de ailenin egemeni olarak seçilen erkek, kadına yüklenir.

Var mısınız Yaşamın Olduğu Yerde Savaşmaya?*

Kapitalizm koşullarında hiçbir şey ezilen ve sömürülenlere altın tepside sunulmadı bugüne değin. İşçi ve emekçi kitlelerin her talebi ve hak arayışı; mücadeleyi, direnmeyi ve kararlılığı gerektirdi. Zafer de yenilgi de mücadele olmadan deneyimlenmemiştir.

O yüzdendir ki kadınlar, egemenlerin ve bilinçdışı erkeğin zırhını delmeden, özne olduğunu anımsamadan zafere ortak olamaz. Sistemin belirlediği ikincil konumu içselleştiren limandan uzaklaşmalı ve kendisine lütfetmiş gibi sunulan tüm davranış, eylem ve tanımlamaları yerle bir edecek gücün kendisinde olduğunu görmelidir.

Ailedeki baskıya, evdeki erkeğe, fabrikadaki patrona, sokaktaki tacizciye, tecavüzcüye karşı örgütlü bilinç yükseltecektir kadını. Kadın örgütlü ideolojinin ve pratiğin tartışmasız bileşeni olduğunu kabul ettirecek güçtedir. Yıkılım gitsin eski ezberleri,

yoldaşlaşmadan tek cins mücadelesi yürüttüğünü sanmak kadının yenilgisi olmaya her zaman teşne olacaktır. Bu yabancılaşma ve sınıfsal mücadeleden kopmanın diğer adıdır. Burjuvazinin böl ve yönet değirmenine su taşımaktan başka bir ifade bulmayacaktır yaşamda.

Kadının kadını anlaması elbet daha kolaydır, ancak kadının kadınla sistem yerine erkeği karşısına alması, devrimci mücadeleyi geriletmekten öteye geçmeyecektir.

Bugünden anımsarsak hızlıca, sadece 2018 Şubat ayında 47 kadın katledildi. 8 Mart’a yaklaşırken ana akım medya; kadın cinayetleri, çocuk gelinler, istismar, tecavüz üzerinden sayısız spot döndürüyor ekranlarda. 2018 Oscar Töreni’nin teması kadın sorunu üzerine sığ geçişler sergiledi.

Uluslararası ve ulusal düzeyde kadın sorunu üzerine hassasiyet mesajları ardı ardına geliyor. İçeriklerine bakılınca hiçbir niyetli ya da niyetten bağımsız olarak, sorunun odağına vurgu yapmıyor. Ah bu erkekler! diyerek burjuvazi gaz alabilir normaldir de. Peki ya devrimci ve komünistler nasıl okumalı bu senaryoları? Peki ya bizler, yani kadınlar?

8 Mart Kadınlar Günü değildir. 129 Dokuma işçisi kadının mücadelesi ile bayraklaşan Emekçi Kadınlar Günü’dür. Bu günün anlamı, örgütlü ve devrimci mücadelede kadına yön ve yer gösteren bir pusuladır. Pusulanın ibresi, ideolojik ve pratik hattı örmeden doğruyu göstermeyecektir ve kadınlara düşen rol, tüm bu kadın sorununa yaklaşım keşme-keşinden sıyrılarak ortak mücadeleyi kurmaktan geçiyor.

Ne eksik ne fazla, yaşamın olduğu her alanda erkekle birlikte savaşmadan, kadının ve insanlığın kurtuluşu yok.

Kapı açık, girin ve bedeniniz için, insanlık onurunuz için, yetiştirdiğiniz çocuklar, dokunduğunuz yaşamlar için, emeğiniz için bir yerinden tutun mücadelesinin. O gün geldiğinde, geriye ne korkular kalır, ne şiddet ve ne de cinayetler.

Uzun bir yolumuz var yürünecek ve durduğumuz yerden değişmeyecek dünya.

*”Yaşamın olduğu yerde savaşmak istiyorum.” Clara Zetkin

“Ve Kadınlar Bizim Kadınlarımız”

Mustafa Özkan

Kadınlar her şeye karşın sokaklarda. Kadınların katledilmesine, cinsel saldırılara, erkek şiddetine, çocuk istismarlarına, çocukların çalıştırılmalarına ve sömürüye karşı direniyorlar. Bu düzenden en fazla zararı görenler kadınlar olduğu için direniyorlar az sayıda da olsalar. Korku eşiğini aşmış olmalarından mıdır bilinmez. Az da olsa sayıları, her türlü aymazlıklara direniyorlar işte.

Kadın eğer işçiye, birkaç kat daha sömürülüyorlar herkesin bildiği gibi. İş yerinde emeği sömürülürken; evde itibarı zedeleniyor bir ucube eş tarafından, yolda maganda ayar vermeye çalışıyor, devlet hangi yaşta kadın olacağını belirleyip, kaç çocuk doğuracağını karar veriyor. Eteğinin boyundan, güzelliğine kadar her şey saldırılara dayanak teşkil ediyor da, saldırganlara ses çıkarmıyor anlı şanlı yasalar. Sokaklar kadınlar için cehenneme çevrilmek istendiği için kadınlar sokaklarda.

Emekçi Kadınlar Gününde sayısal olarak daha fazla kadın sokaklarda olacak, diğer günlere oranla. Her türlü baskıya karşın yine sokağa çıkacak kadınlar. Bu kadınlar, anneler günü ve sevgililer günü gibi günleri hesaba katmayanlar olacak. Emekçi Kadınlar Gününde sokakta olanlar, kendisini obje görüp gül verenlere inat sokaklarda olacaklar. Bayramlaşmaya indirgenmek istenen mücadele günlerini itibarsızlaştırmak isteyenlere karşıda mücadele savaşım azmini gösterecek kadınlar. Tüm haksızlıklara karşı kadınların sesini duyurmak için sokaklarda olacaklar, görmeyen göz görsün, duymayanlar duysun diye.

Sokaklarda tepki veren kadınlar, belki de haksızlığa en az uğrayanlardan oluşacak yine, her alanda olduğu gibi. Koca dayığına karşı çıkan kadınlar, kendi bireysel sorunları için sokaklara çıkmıyorlar. Çünkü sokaklardaki kadınların çoğu bireysel olarak sorunu aşmış olanlar. Yolda taciz edene, bir yumruk savurabilenler, savuramayanlar için,ölümlere kurban gibi teslim olmayanlar, teslim olanlar için, kaç yaşında kadın olup, kaç çocuk doğuracağına kendisi karar verenler, vere-

meyenler için sokaklarda olacaklar.

Şöyle bir bakınca, tarlasında ve bahçesinde çalışıp, akşam eve gelince, ayaklarını uzatıp, yemeklerin hazırlanmasını bekleyen eşe karşı çıkamayıp kabullenen; çocuğuna bir yumruk savuran babaya ses çıkarmaktan korkup, çocuğuna suç arayan kadının sokaklarda olması gerekirdi aslında. İş yerinde çalışırken bir parça özgürleşmenin verdiği rahatı hesaba katarak, en azından sömürüde eşitliği sağlamak için kaç kadın savaşım veriyor? Laf atma bahanesiyle saldırıya uğrayan kadın, çevre ne der diye başını önüne eğip gitmezse anlamı olur sokakların. Öldürülürken, en azından bir tırnak izi bırakarak başlamalı ki bu işe saldırganlar damgalansın. Doğurup yaşama hazırlayacağı çocuğun hesabını, hem devletten, hem de eşten önce yapsın ki kadınların kurtuluşuna bir tuğla eklensin.

Her alanda olduğu gibi kadınların savaşımı da bir avuç duyarlı kadınlardan oluştuğu için, o görkemli savaşım, görünür oluyor ne yazık. Her alanda olduğu gibi örgütsüzlük bunun tek nedeni. Biz toplum olarak, ya örgütlenmeyi bilmiyoruz, ya da bizim toplum örgütlenmek istemiyor diyesi geliyor insanın. Belki de her alanda olduğu gibi kolayı seçiyoruz. Tepki verirken, az sayılarla yiğitçe mücadele etme konusunda sorunumuz yok da, sabırla insanlara ulaşma konusunda sorunumuz var sanırım. Uzun soluklu işler yoruyor bizi, çünkü yaşamı hep gerilerden başlayarak yaşıyoruz da ondan mı acaba?.

Asıl zarar görenler sokakta olmadığı sürece başaramayacağız. En çok zarar görenler için yaptığımız fedakarlık ve duyarlılıklar bizim insaniliğimizi biraz daha ilerilere çekiyor o kadar. Gösterdiğimiz, yiğitliklerin ötesine geçmek zorundayız artık. Sorunu olanları, sorunlarına sahip çıkmaya ikna edemediğimiz sürece başarılı olamayacağız.. Onun için öncelikle kendimizi örgütlemekten başlayarak, asıl sorunu olanları örgütleyip, mücadeleye katmak zorundayız..Kısacası bu barbarlıklara karşı tek silahımızın örgütlü yaşam olduğunu algılayıp, algılattığımız zaman başaracağız.

Metal İşçisi Yolu Açtı!

N. Fırat

Toplumsal muhalefetin ana damarı olduğunu söyleyen Haziran hareketinden ve bir çatı partisi formu olan HDP den yeni bir şey çıkmadı. Yapılan kurultaylar, seçimler, kan değişiklikleri pek bir şeyi değiştirmiş görünmüyor.

OHAL baskıları ile hakkını aramakta zorlanan ayrıca yeni güvenlik soruşturmaları ile işinden ekmeğinden olma tehlikesi yaşayan emekçiler gidişattan memnun değiller. Bütün bunlara rağmen umudu büyüten yine de işçi sınıfı oluyor.

OHAL, siyasal sorunların yanı sıra Erdoğan’ın deyimiyle işçiler grev yapmasın diye ilan edilmişti. İşçiler başlarını eğmeli, kendilerine verilenle yetinmeliydiler. MESS patronlarının kârlarının artması için işçilere düşen ekmeğin küçülmesi gerekiyordu.Binlerce metal işçisinin grevi, erteleyerek işçilere elinizdekilerle yetinin mesajı verilmek istenmişti. İşçiler patronlar adına son sözü söyleyecek olan YHK’na havale edilmeye çalışılmıştı. Ancak bilmedikleri bir şey vardı. Buz kırılmış, yol açılmıştı. Metal işçisi 2015’deki gibi bir fırtına yaratacak kadar siyasallaşmasa da, geçen yıl EMİS sürecinde olduğu gibi tezgahının başında direnecekti. Patron sendikası, Türk Metal işçileri sendikasının başındaki Pevrul Kavlak işçilere “işinize geri dönün” demek yerine bu sefer yerinde kalabilmek için aşağıdan gelen baskıya boyun eğmek zorunda kaldı. Büyük patronların grevin yasaklanması sürecinde ellerini oğuşturmaları kursaklarında kaldı. İşçi sınıfı attığı “grevse grev” sloganlarında olduğu gibi kararlılığını göstermiş ve ekmeğinin çalınmasını az çok engellemeyi de başarmıştır.

İşçi sınıfı siyasal bir işçi hareketi boyutuna ulaşmış değil, şu anki pozisyonu ile ne kendisini ne de toplumu kurtarabilir. Ancak elinden geldiğince ekmeğini küçültmek isteyenlere karşı onurlu bir duruş sergilemeye devam ediyor. Adeta ben varım, benimle bağlar kurun diyerek ekonomik demokratik hakları için mücadeleden vazgeçmiyor. İşçi sınıfının yaktığı bu ışığın iyi görülmesi gerekiyor. Öncü işçilerden başlanarak yürütülecek mücadele biçimleri, işçilerin giderek bir sınıf tavrı oluşturmalarını sağlayacak yegane yoldur. Günlük siyasal ve sos-

yal sorunlar ile mücadeleler buna en uygun zemindir. İşçiler metal sürecinde olduğu gibi hızla politikleşmeye açık hale geliyorlar.

Düzenin olağan yönetme koşullarında siyasallaşma süreci daha zayıftır. Siyasallaşmayı en kaba haliyle tek tek patronlara karşı değil de bu mücadelenin ötesine geçip bir bütün olarak patronların tamamına ve onun siyasal iktidarına karşı olduğunu varsayarsak, bugün bundan oldukça uzak olduğu bir gerçek olsa da, mücadele böyle geliyor, adım adım, tırnakla kopararak.

Burjuvazinin hegemonik ağırlığı olanca gücüyle kendini hissettiriyor. İçinde bulunduğumuz tarihsel dönemde, bu gün dünya ölçeğinde bir ekonomik ve sosyal krizin tam ortasındayız. Bu dönemde savaştan başka çıkar yol görmeyen egemenler olağan yönetme koşullarını kaybetmişlerdir. Artık olağan koşullarda bir iktidarın sürdürülmesi mümkün değildir. Çünkü bu ortamda sınıfsal ve toplumsal gerilim ve çatışma dinamiklerini yumuşatacak, işçi sınıfı ve diğer emekçileri ideolojik ve siyasal propagandalarla ellerinde tutacak olanaklar sınırlıdır. OHAL den vazgeçilememesi, devletin yapısındaki değişimler sonucu Oligarşik yapının şekillenmesi eskisi gibi yönetmenin imkansızlığının işaretleridir. “Zalimin sonu yakındır” halk deyiimi,mevcut iktidarın durumunu anlatan en veciz sözlerden birisidir. Metal işçileri ortaya koymuş oldukları performansla “Grevse, Grev” diyerek korkmanın, sinmenin yerine mücadeleyi koymuşlardır.Bu düzenin ömrünü kısaltacak, işçi sınıfı ve emekçiler için güneşli bir geleceğin kurulmasını sağlayacak olan, işçi sınıfının siyasallaşması ve bağımsız-sosyalist bir hareket haline gelmesidir. Bugün sınıf devrimcilerinin gözünü dikmesi gereken alan burasıdır. Son metal sözleşmeleri deneyimi de göstermektedir ki, bu bakımdan önemli imkanlar söz konusudur. Bu noktada yapılması gereken her zamankinden daha fazla umudu yeşerterek gerçekleri işçi sınıfına sürekli olarak anlatmaya devam etmektir. Etkili teşhir ve ajitasyonlar sınıfın öncülerini kazancak olanakları her zaman bağrında taşımıştır.

Bu nedenle bu gün yapılması gereken devrimci propaganda ve örgütlenme faaliyetini fabrikalara taşıyabilmektir.

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

İşçi Sağlığı Sorununun Temelleri - II

ORHAN ÇETİN

(31. Sayıdan devam)

Sermayenin egemen olduğu ve kar düzeninin temel olduğu tüm ülkelerde koruyucu sağlık hizmetleri daha kolay ve daha ucuz olduğu halde, koruyucu sağlık hizmetleri yerine, tedavi edici sağlık hizmetleri ön plandadır. Çünkü koruyucu sağlık hizmetleri ile sorunların önlenmesi ve insanların, işçilerin hastalanmaması sermaye çevrelerine, kapitalist sınıflara kar sağlamaz. Koruyucu sağlık hizmetlerinin öne çıkarıldığı bir ortamda ilaç kapitalistleri, özel hastane sermayedarları, arsa spekülâtörleri, inşaat müteahhitleri karlarına sınırsız yeni karlar ekleyemeyeceği gibi, şehir hastaneleri vb gibi hastanelere gerek kalmayacaktır. Sermayenin egemen olduğu sistemde ise koruyucu sağlık önlemleri alınmaz ve hastalık tehlikeleri ortadan kaldırılamaz. Böylece önce hastalık üretilir, ardından da bu hastalıkları tedavi ederek kar sistemine devam edilir. Tedavi süreci bahaneleriyle devasa hastaneler yapılmaya çalışılır.

Koruyucu sağlık hizmetleri ve hastalıklar için önlem alma, denetleme, işyerlerinin kontrolü gibi hizmetler, görünmeyen hizmetlerdir. Bu hizmetler görünmez olması nedeniyle kamuoyunda dikkat çekmez ve kolaylıkla ikinci plana atılırlar. Oysa bir hastanenin açılışı, hele de seçim döneminde bir Şehir hastanesinin açılışı hem büyük gösterişlerle gerçekleştirilebilir, hem de önemli bir seçim yatırımı olmaktadır. Sağlık sisteminin öncelikli hedefinin koruma olmaması sonucunda hastalıkların ortaya çıkması ve artması nedeniyle, sürekli olarak tedavi edici hizmetler öne çıkarılsa da, hizmetlerin yetersizliği sürmektedir. Sürekli daha büyük hastaneler yapılsa da hastalıkların önü alınamadığı için verilen hizmetler tatmin edici olmamakta, sağlık sistemi sürekli olarak daha pahalıya mal olmakta ve işçinin gelirinin bir bölümünün harcanıldığı hale gelmektedir. Sağlık için

sürekli olarak daha fazla para ödenmesine karşın yeterli olarak görülememesinin sürmesi nedeniyle, hem kaynaklar, hem para, hem de zaman boşa harcanmaktadır.

Temel sağlık hizmetlerinin ve işçi sağlığının sadece tedavi hizmeti olarak görülmesi, sermaye-

çinememeye, hayat pahalılığına, beslenme koşullarına, yaşadığı çevreye, yaşadığı konutlara, beslenme koşullarına, işsizlik sorununa, gelir dağılımındaki adaletsizliğe kadar her konu işçi sağlığı sorununun içinde ve kaynağı olarak yer alacaktır.

Çalışırken akli iş dışındaki so-

işyeri koşulları, hiç yapılmayan, ya da eksik yapılan denetimler, yetersiz sağlık kontrollerini eklediğimizde ölümlü ve ciddi yaralanmalı iş kazasında neden üst sıralarda olduğumuzu ve meslek hastalıklarını niçin tespit edemediğimizi anlamak daha kolaylaşacaktır

nin temel yaklaşımıdır. Sermayenin bu yaklaşımının tedavi edici sistemden beklentisi hastalanan, yaralanan işçinin bir an önce tedavi edilerek işinin başına dönmesidir. Bu şekildeki tedavi etme temelli sağlık sistemi işçi sağlığı konusunda da hem kaynak israfına neden olur, hem de sorunun çözümüne hiçbir katkısı olmaz.

İşçinin sağlığının korunması, meslek hastalıklarının ve iş kazalarının önlenmesi ancak bunların nedenlerinin ortadan kaldırılmasıyla yaşama geçirilebilir. İşçi sağlığını sermaye düzeninin bozuk sosyo-ekonomik yapısının bir ürünü, kar hırsının bir yansıması olarak gördüğümüz zaman, işçinin eline geçen ücretten, ge-

runlarında kalan, çocuğunu nereye bırakacağını düşünen, akşam evine yiyecek götürüp götürmeyeceğini düşünen, eline geçen ücretle ay sonunu getirip getiremeyeceğini düşünen, sağlıksız ortamlarda yaşayıp, yeterli beslenemeyen ve her an işsiz kalma korkusunu yaşayan bir işçinin iş kazalarına uğrama riski çok yüksektir. İş kazalarının oluş saatleri incelendiği zaman da bunların etkisinin ne kadar yüksek olduğu görülmektedir. Ayrıca bu koşullara işverenlerin kar hırsı ile işçilerin yaşamlarını ikinci plana atmaları, maliyeti düşürme çabaları ile yeterli önlem almamaları, teknolojiyi yenilemekte insan faktörünün geri planda olması, sağlıksız

İşçi sağlığı sorunu sınıfsal bir sorundur. Sınıfsal her sorunda olduğu gibi işçi sağlığı sorunda da kazanımlar ancak işçi sınıfının örgütlü sınıfsal mücadelesi ile sağlanabilir. Yani sermaye sınıfının, egemen olduğu kapitalist düzende gerek işverenler, gerekse sınıfsal konumu nedeniyle devletin işçi sağlığına ve iş güvenliğine hizmet etmesi, bu sorunlarda çözümün ortağı olması işçi sınıfının yararına olması mümkün değildir. İşte tam da bu nedenle işçi sağlığı sorunu, işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinin en önemli parçasını oluşturur.

Sınıf Savaşımında Kadının Yeri ve Rolü

A. Yılmaz

Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ülkemizde ve muhakkak ki dünyanın birçok yerinde kutlanmakta olan 8 Mart etkinliklerini mercek altına aldığımızda, iki ana unsur belirgin olarak öne çıkmaktadır. Bunlardan ilki, etkinliklerin niceliğinin hatırı sayılır boyutta olmasına rağmen niteliksel olarak zayıflıkları; ikincisi ise, birincisinin belirleyicisi olarak salt cinsiyet temelinde olduklarından, sınıfsal özden yalıtık olmalarıdır.

Kuşkusuz bu gerçekliğin değişik dinamikleri vardır. Bu noktadan hareketle saptanan kusurların müsebbibi olarak benimsenecek tek yanlı bir bakış açısı, daha başka sorunları mevcuda eklemekten öteye bir işe yaramayacaktır. Mevcut sorunun, eğer çözümü noktasında sorumluluk duyuluyorsa, onu doğuran nedenlerin eksiksiz analizlerinin yapılması soruna yaklaşımın ilk adımını oluşturur.

Özellikle sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyon ve bu nesnel durumun dünya komünist hareketi üzerindeki olumsuz baskısının yarattığı moral çöküntü ve ricat kültürü, bir çok alanda olduğu gibi kadın sorunları alanında da meydanın emek düşmanları ve onların sinsi planlarına terk edilmesi sonucunu doğurdu. Bu gerçeği algılamamakta ayak direyen bazı kadın örgütleri, sınıfsal yönü alabildiğine törpülenmiş etkinlikleri kadın hakları mücadelesi adı altında, riski minimize edilmiş düşük yoğunluklu eylem biçimlerine sokarak hareketin bayraktarlığına aday olduklarını söylemektedirler.

Samimiyetten uzak, çözüm noktasında statükonun kurallarına boyun eğmeye yatkın, evcilleştirilmiş soyut “kadın hakları” savunuculuğu şemsiyesi altında ayrımcılık, şiddet, istismar ve ötekileştirme, en hayasız politikaların inisiyatifine bırakılmakta, kadın hareketi sınıf hareketinden soyutlanarak hedef şaşırtılmaktadır. Üzücüdür ki; cephenin bu yakasında, bu akortsuz orkestranın müziği ile oynamaya teşne bazı yapılanmalar da enerjilerini dipsiz kuyulara boşaltarak cepheyi zayıflatmaktadır.

Bugüne adını veren olaylar, tarihçesi, öncüleri, toplumsal süreçlerdeki rolü ve ülkemizde farklı sınıfsal yapılarca ekonomik ve sosyal dinamiklerin belirleyiciliğinde ortaya konan algı mekanizmaları ile, günümüzde bu

mekanizmaların kadın sorununun sömürülmesindeki rolü üzerine, her biri başlı başına birer yazı konusu olması itibarıyla, bu yazıda uzun uzun durulmayacaktır.

New-Yorklu kadın dokuma işçilerinin şanlı direnişinden yola çıkarak Clara Zetkin’in isim ve eylem önderliğini yaptığı bu günü anlamlandırmaya çalışırken, daha ziyade olayın güncel yönüne yapılan vurguların, nihai anlamda bağlanması gereken süreçlerden bilinçli olarak ayırık tutulmasına yönelik yanılsamaları ve bu tür yönlendirmelerin pasifize eden köreltici etkilerini “çözüm “ olarak görme eğilimindeki ham kadın hakları savunucuları ile onların başkaldırışını baz alarak cesaretlenen pederşahi terörü sorgulayıp, arkasındaki nesnel olgulara ve etkilerine dikkat çekmek günün dırimsel görevlerindendir.

Bu görevi hakkıyla yerine getirmek en başta, kadın sorununu verili kapitalist üretim koşullarında diğer toplumsal sorunlardan ayrı tutmayarak, sorunu, kadının mevcut toplumsal düzenin yıkılması savaşında alacağı yer ile, tek başına veya topluca yeteneklerini ne şekilde geliştireceği, baskısız, sömürsüz, özgür yeni toplumsal düzenin, yeni insanın yaratılmasındaki rolünün doğru ve zamanında kavranmasıyla olanaklıdır.

Kadın sorununu erkekle basit bir yarış düzeyinde algılayan ve bu yolda erkeğe yetişip onu geçme gibi soyut feminist yaklaşımların kışkırtıcı yorumları, günümüz “modern” toplumlarında kadının katmerli olarak, hem erkekle birlikte ekonomik ve hem de, duygu ve düşünceleri kapitalist üretim ilişkileri tarafından biçimlenen o erkek tarafından cinsel obje olarak bir kez daha sömürülmesinin yolunu açan ataerkil hegemonyanın sadece o günkü görüntüsüne, yani sonucuna takılıp kalırlar. Ama onlar, bu ataerkil hegemonyanın arkasında, sınıflı toplum yapısının, devletin ve onun hukukunun, onların kendi ikballeri için dayattıkları değer yargılarının, kültürün, uygarlıklarının ve monoteist anlayışın erkek tanrılarının, kadını sonsuz cehennemlerine mahkum eden buyruklarını görmezden gelirler.

Kadın erkek ayrımı gözetmeksizin, emek sömürüsünün belirleyici olduğu toplumsal sistemlerde, toplumdaki yerleri ne olursa olsun, kadınlar, yaşamsal aktiviteleri yerine getirirken erkek

cinsinin daima baskı ve tutsaklığı altındadırlar. İşte, okulda, fabrikada, evde ve diğer alanlarda bu gerçek değişmiyor. Bu gerçeklik, salt kadınlık olgusu ile beslenen hareketlerin, kadınların günümüz toplumsal yapısının, kadını sınırlayan kurumlarını değiştirmek ya da tamamen ortadan kaldırmak gibi uğraşların önünde duran engellerin en başında gelir. Benzer nedenlerden dolayı bugün, büyük ölçekte kadın çoğunluğunun, toplumsal yapı ve kurumların devamını istememesi, ücret ve cinsel tutsaklığa karşı çıkması, “öteki” yaftasına karşı mücadele etmesi, emekçi kadının sırtına yüklenen ağırlığın azaltılmasına çalışması da en az bir öncekiler kadar belirgindir.

Ancak, esaslı bir ortadan kaldırma, toplumsal düzen sorununun çözülmesinde yatar.

Anaerkil düzenden günümüze uzanan toplumsal değişim çizgisinde mutlak noktaların olmadığı bilimsel bir veri iken, devamında, tarih sahnesinin köklü değişikliklere gebe olacağını varsaymak tek mutlaklık olmaktadır.

Bugün, erkek egemen çıkarıcılığının yararına gözüken ama esasında sömürü çarkının tahrik mekanizmasından başka bir şey olmayan yerleşik “ahlak” sistemi, kadın-erkek bağlamında, özgürlükler ve haklar adına, ikili bir önerme içindedirler. Bu önermelerin ilkinde, erkeğin poligamik “güdüleri”ne vurgu yapılarak birden fazla kadını sevebileceği garanti altına alınmakta, ikinci önermede kadın, monogami zindanına terk edilmekte, tutsaklığının kefareti olarak bir erkeğin cinsel tatmin objesi olması koşuluyla özgürlüğünün bedeli kendisine ödenmektedir. “Kutsal” kitaplar bu yönde onlarca buyruk içermektedir. Cennetin hurileri, şahitlik konusunda kadının erkeğin yarısı olarak kabulü, sadece erkek için poligami evlilik, kadını dövmeye kadar varan cezalandırmalar vb.

İstatistiklerin yavan ve durağan rakamlarının izini sürerek varılacak noktada, sorunun çözümü anlamında veri olması beklenen sonuçlara ilişkin hayal kırıklıkları her zaman yaşanmıştır ve bundan sonra da yaşanması muhtemeldir. Yine de, aklı başında bir çalışma sayesinde, aile içi şiddet, fuhşiyat, töre cinayetleri, taciz, alıkoyma, tecavüz, kötü muamele, cinsel meta algısı, öteki cins, eksik etek, kültürel ve eğitsel, engeller vb gibi

insan vicdanını yaralayan onlarca olgunun gerçekleşme yüzdeleri öğrenilebilir.

Bu gün istatistikler, kadınların yüzde altmışa yakınının fiziksel, yüzde otuzunun duygusal şiddete maruz kaldığını ortaya koymuş durumdadır. Hem fiziksel ve hem de duygusal açıdan şiddet kurbanı kadınlara, aynı zamanda erki elinde bulunduran erkek tarafından ekonomik ve cinsel şiddet uygulanmakta, ekonomik özgürlüğü elinden alınmış kadın her türlü insanlık dışı muameleye muhatap olmaktadır. Kadınların önemli bir yüzdesi dayak ve tacizle daha baba ocağında yüzleşmekte, sonrasında “el kapıları” da maddi manevi destekten yoksun bırakılarak koca zulmüne ve tecavüzüne terk edilmektedir.

Eğitim olanağı yakalayabilen kız çocuklarının birçoğu, aile içi köleci ilişkilerden kurtulma sevincini, okul sıralarında, erkek arkadaşları ve öğretmenlerinin tacizleri yüzünden doyasıya yaşayamamakta, “ikinci cins” yaftasını boyunları bükük halde taşımak zorunda bırakılmaktadırlar. Uludağ Üniversitesi tarafından yürütülen bir anket çalışması, üniversite eğitimi almakta olan kız öğrencilerin yüzde 86.9’unun cinsel tacizle karşı karşıya kaldığını göstermektedir.

Üretim sürecine katılan kadınlar için de farklı sonuçlara rastlanmaz. Eşit işe eşit ücret sisteminin işlemediği günümüz kapitalist sisteminin, yönetim kademelerini kadın çalışana kapalı tutması, kadın emeği üzerindeki sömürüyü daha da ağırlaştırmakta, erkek egemen faydacılığın kadın cinselliği üzerinden beslenmesiyle iş yeri tacizleri artmakta ve kadın, kendi cinsine ve insanlığına yabancılaşarak psikolojik uçuruma sürüklenmektedir.

Her ne kadar tecavüz sıralamasında ülkemiz, yüzde altmışa varan skoruyla Bangladeş, Etiyopya, Hindistan ve Mısır’ı geride bıraksa da, “uygar dünya”da durum farklı değildir. İsviçre’de lise çağındaki kız öğrencilerin yüzde yirmisinin tecavüze uğradığı, ABD’de her yıl yedi yüz bin civarında kadının cinsel tacize maruz kaldığı, İngiltere ve Fransa’da her dört kadından birinin aile içi şiddeti tattığı, çeşitli ülkelerden yaklaşık beş milyon civarında kadının zorla uluslararası fuhuş pazarına sunulduğu BM Kadın Kalkınma Fonu tarafından açıklanan çıplak

İşbaşı

verilerdir. Kuşkusuz, örnekler çoğaltılabilir. İşte, bu ve buraya alamadığımız yığınla gerçeklik ve istatistiksel sonuç, kadın sorununa moda kullanımı dışında farklı bir perspektifle bakmayı zorunlu kılmaktadır.

Emek sömürüsü üzerine basarak gelişimini sürdüren toplumlarda hemen hemen tüm boyutlarıyla kanıksanmış olan bu kangren yara, kadın-erkek arasındaki yakınlaşmayı engellemekte, kadını erkeğe düşman hale getirmekte ve giderek sevgi ağacının köküne asit dökmeye kadar varan toplumsal ve kültürel zehirlenmelere neden olmaktadır.

Yaşama isteğinin birleşik ifadesi demek olan eşitlik ve özgürlükler temelindeki karşı cins birlikteliği, bu zehirlenmenin yarattığı fiziksel tepki neticesinde bir yarışa ve bir alt etme kavgasına dönüşmekte, kadın ve erkeğin birlikte kuracakları gelecek toplum düzeninin emek cephesi parçalanmak istenmektedir.

Tekelci kapitalist sistemin, onun tüm kurumları, anayasal formatı ve hukuk sisteminin beslediği cinsler ayırımı olgusu tuzağına düşen kadın veya erkek, kendilerini yıkıma sürükleyen bu büyük tehlikenin farkında olmadan, bilinen nakaratı tekrarlayarak, birbirlerinin başları üzerine basarak başarı yakalamayı ummaktadırlar. Halbuki, yeni insanı yaratmadaki cesaret ve sorumluluğu sevginin sürekli üretildiği potada tutmakla, yapay gündemle yaratılmaya çalışılan ayırım ve düşmanca rekabet ortadan kalkacak ve aydınlık gelecek için yürünmekte olan yolun doğrultusu daha da netleşecektir.

İlkel komünal yaşamın işbölümü ile başlayıp sınıflı toplumların tarih sahnesine çıktığı toplumsal segmentte dinsel motiflerin yedeğinde iyice netleşen cinsler ayırımı, istismar ve sömürü, üretim araçları ve üretici güçlerdeki gelişmeye koşut olarak toplum yaşamının her alanında var olmaya devam etmiştir. Tekelci kapitalist aşamada, sistemin bir yandan sözde “eşitlikçi” söylemi, seçme seçilme hakkı, evlenmeme hakkı, hatta bir genelev emekçisinin vücudunu satmama hakkı - ne yazık ki sevgi temelinde yapılmayan bir evlilikte kadının bu hakkı da yoktur - gibi göstermelik haklarla sorunun üstü örtülmeye çalışılmış, diğer yandan ve daha çok konjonktüre bağlı olarak, emek cephesinin parçalanması adına cinsler ayırımı gizli açık körüklenmiştir.

Spontane hareketlerle fonda burjuva meşruiyet, önde feminist

bando kurtuluşuna koşarken, hem kendini ve hem de mücadele hedefini küçülttüğünün farkında olmayan, sınıfsal özünden yalıtılmış kadın hareketleri en netice kölelik zincirine yeni bir halka eklemenin ötesine geçememektedir. Geçmesi de asla olanaklı değildir.

Sınıf mücadelesinin erkeklerle omuz omuza yürüyen katarından kadını alıkoyan ve karşı cinsine yabancılaştıran mekanizmalar, kadının potansiyel enerjisini sömürme temelinde geliştirildiğinden, köreltici etkiler taşırlar. Erkeklerle zorlandığı asimetrik yarış, yakala ve geç motivasyonu temelindeki mekanik taklitçilik, kadın enerjisini toplumsal mücadeleye akıtan nehrin membana zehir dökmektir. Yeni düzenin yeni insanını bugünden yarına yaratma programı bu tür hedef karartıcı etkilerin elimine edilmesine bağlıdır. Kadın, bu yeni insanı yaratmakla hem kendinin ve hem de erkeğin kurtuluşu yolunu açacak, erkek taklitçiliğinin doğal sonucu kişiliksizleştiren illüzyonlardan sıyrılarak toplumsal özgürlüğe giden yolda en güvenilir dayanak olacaktır.

Ancak yeni insanı yaratmak, küçük insan olmayı ve kadını bu noktaya doğru itmekte olan mekanizmaları reddetmekle olanaklıdır. İnsanın, kadının, sevginin, dayanışmanın, umudun ve özgürlüğün zehiri olan yabancılaşma ancak; kendisi için var olmayı istediği kadar başkaları için de var olmayı insanlık sevgisinin önemli bir bileşeni olarak gören kadın ve erkeğin ortak dili yakalaması ve bu dili hayatın hemen her alanında canlı olarak kullanması ile etkisiz hale getirilebilir.

Bu ve benzeri tehlikelerin üstesinden gelme mücadelesinin öncüsü, bilmede daha meraklı, sevgide ve sevgisini vermede diğerkam, sezgide daha usta, duyguda daha köklü olan kadındır. Yılların süregelen değer yargılarının erkeğin düşünsel ve duygusal biçimlenmesinde yarattığı bozulma, kadının bu öncü eylemi ile sağaltılacak ve cinsler birbirini, karşı cins algılamasından önce “insan” olarak algılama yeteneğini kazanacaklardır.

Ancak bu temel kalkış noktasının önemsenmesiyledir ki, kadına şiddet uygulayan erkeği bu şiddete yönlendiren temel güdünün güçsüzlük olduğu anlaşılmalı ve ancak bu temel kalkış noktasının verileceği ivmeyle ki kadın, giriştiği mücadelenin erkeğe karşı bir iktidar kavgası değil, fakat sömürü çarkından tüm nemalananların iktidarlarına karşı verilen toplumsal

mücadelenin eşit bir bileşeni ve erkeğin yoldaşı olduğunu anlayabilsin.

Kadınlar!

Özellikle emekçi kadınlar, ister kafa ister kol emeği ile üretim sürecine katılan kadınlar bilmelidirler ki; bugünün ayırıcı politikalarının belirgin figürü olarak erkeğin önde görünmesi sahnelenmekte olan oyunun yarattığı bir yanılsamadır. Erkekten, olmayan düşman yaratılarak hedefe yerleştirilmesi, yel değirmenleri ile savaşılmaya benzer, ki sonu hüsrana ve yorgunluktur.

Erkek, kişiliği ve fonksiyonel durumunun tamamlayıcısı kadından kopararak zavallılaştırılmış, kendisine verilen ayrıcalıklı konum aslında onu küçültmüş ve bu sayede ortak mücadelede kadın, sınırsız bir güçten yoksun bırakılmak istenmiştir. Kadın direnişi bu gerçeği hesaba katmadan yol alamaz. Sınıfsal özü örten feminist çıkışların, burjuva iki yüzlü kışkırtmaların, “etekli iktidar” gibi soyut hayallerin insanlık tarihinin geride kalan kısmında baskıyı gizlemekten başka işe yaramadığını görmekteyiz. Kadının, tıpkı alınıp satılan meta gibi pazara sürülmesinin ana nedeni, yerleşik ataerkil düşüncenin sömürü düzeninin yedeğinde canlı tutulması, kadının ve erkeğin emek temelli cephesinin zayıflatılmasına bağlıdır.

Erkekler!

Özellikle eşitlikçi söylemi bir türlü kuvveden fiile indirgeyemeyen erkekler bilmelidir ki; siyasal hayatta kadına tam bir eşitlik istiyorsanız eğer, yalnızca erkeğin tartışmasız hakkı gibi görünen “ayrıcalıklara” kadının da sahip olması için kadın tarafından verilen mücadeleye katılmadığınız müddetçe söyleminiz de ikiyüzlü olur, düşmana cephe sağlarsınız. Eşitlik ve özgürlüğü kadının sadece kafası ile, sadece oy kullanma hakkı ve eğitim fırsatıyla, taciz koşullarında da olsa ölçüp orada ayak direr ve kadının yüreğinin özgürlüğüne sırtınızı dönerseniz, bu özgürlükleri kısıtlayan sistemin manivelası olmaktan öteye geçemezsiniz. Kadını tüm önyargılarından kurtarmaya yardım etmek, onları ortak mücadeleye davet etmekten önce onların doğuştan olan haklarını “vermek” değil, tanımak ve bu haklarını kullanmada bilinçli emeği sarf etmek erkeğin başta gelen görevi olacaktır.

Her bireyin, hangi cinsten olursa olsun, doğal yaşam süreci içerisinde hak ve sorumlulukları vardır. Bu hak ve sorumluluklar

bir cinsin diğerine lütfu gibi düşünülemez. Biyolojik farklılık ve bu farklılıklarda temellenen yeteneklerin karşılıklı geliştirme ve eğitime temelinde daha güzeli kurmaya dönük ve sevgiyle bakılabilen bir çeşitliliğe yönelmek ütopya değil, başarı şansı yüksek olasılıklı bir hedeftir. Önerdiğimiz toplumsal düzende tüm birey, kadın erkek, ekonomik, toplumsal ve kültürel bakımdan tamamen eşit olacak, sadece biyolojik yapılanmadan gelen fonksiyonların zorunlu kıldığı bazı işlerde ayrılacaklardır. İşini, eğilimlerini seçmedeki özgür iradesini erkekle aynı hak temeline dayalı olarak kullanacak olan kadın, eşini seçmede de aynı serbestlikle kullanacak, sözgelimi; erkeğe evlenme teklifi yaptığında bu, ahlaksızlık ve hafiflik olarak algılanmayacaktır. Bugünkü yapı ve algısıyla bunun gerçekleşmeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Ama esas mesele yeni insanı yaratmadadır. Kadın, bu yeni insanı yaratma işinin yönergelerini içinde yaşadığımız toplumsal düzenden bulup çıkaracak, erkek popülasyonunda çoktan kuruma yüz tutmuş sevgi ağacını da besleyerek kendi sevgisini büyütecek, böylelikle kendini pazarda satılan bir meta düzeyinden kurtararak yaşamının öznesi haline gelecektir.

Mülkiyet hırsı insanlık sevgisinin, dolayısıyla cinsel sevginin zehiridir. Kapitalist sistemin kutsal tapınağı mülkiyet yasaları yürürlükte olduğu müddetçe, emeğin sömürülmesinin yanı sıra, kadını da “mülk” olarak algılayan çağdışı anlayış devam edecek, seçimlerde üç beş kadın aday gösterilerek siyasal eşitlik, eğlence dünyasının illüzyonu, yaşamında mekanik eş değiştirmeler cinsel özgürlük adı altında piyasaya sürülerek alıcılara ulaştırılacaktır.

Bu noktaya geçişerek geldik. Bundan sonrasına geçişerek varacağız. Değişim bireyden sınıfa, sınıftan enternasyonalist anlayışa doğrudur. Bütün bu değişim öylesine bir gelişmişlik düzeyi getirecektir ki, bu dönemde ne cinsel ayırmadan, ne dini baskılardan, ne ulusal nefretlerden söz edilecektir.

Bu, savaşırsız sömürsüz, özgür bir dünyadır. Bu, kapitalizmin “anti-tezi”, onu tarihin “asar-i atika” müzesine gönderecek, tarihte ilk denemesi yenilgiyle sonuçlanmasına rağmen, sosyalizmdir.

Kadına, dünyaya, topluma, emeğe, eğitime, insana, doğaya, bilime bakan penceremiz budur!

Akkim İşçileri Direniyor

İstanbul Hadımköy’de bulunan Akkim Yapı Kimyasalları Fabrikası’nda çalışan işçiler, yedi aydır eylemlerini sürdürüyor. 31 Temmuz 2017’de Petrol İş Sendikası’na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 22 işçi, fabrika önüne kurdukları eylem çadırında, işe iade mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyor. 21 Şubat tarihinde, sendikanın Akkim’e karşı açtığı davadan, işçiler adına olumlu bir sonuç alınamadı. Yazılı basına konuşan işçiler, hükümetten hiçbir destek görmediklerini, muhalefet partilerinin de, çadır önüne gelerek sadece propaganda yapmalarını eleştiriyor. “Daha iyi şartlarda çalışabilmek için sendikalı olduk, işten atıldık. Hakkımızı savununca da terörist oluyoruz. Davamızı sürdüreceğiz, kimse korkmasın, biz kazanırsak sadece Akkim’i kazanırız, sadece Akkim’i kazansak bir şey değişmez, Hadımköy’de bir çok fabrika var. İşçiler örgütlenmeli ve hakkını aramalı ki işçi sınıfı kazansın”dediler.

İşçi arkadaşın söylediği gibi, Akkim’i kazanmak, Akkim işçilerinin sorununu, geçici de olsa çözer, ama işçi sınıfının meselesini çözmez. Bugün sınıf mücadelesini, sermaye karşısında güçsüz kılan en önemli faktör örgütsüzlüktür. Örgütlülük adımları da, bu eylemlerde geliştirilecek olan dayanışmayla atılabilir. Hadımköy’de bulunan diğer fabrikalarda çalışan işçiler yedi aydır süren direnişe sessiz kalmamalıdır.

3.Havalimanı İnşaatında İşçi Eylemi

Hemen hemen her gün havaalanı inşaatında meydana gelen bir iş cinayeti veya bir iş kazası medyada yer almakta. Yetkililer havalimanının açılış tarihinden başka bir şeyle ilgilenmedikleri için, meydana gelen cinayetler ve kazalar göz ardı edilmekte. Projenin büyüklüğü ile övünen hükümet, o projeyi hayata geçirecek işçilerin, emekçilerin yaşamlarını hiçe saymakta. Yaklaşık 30 bin işçinin çalıştığı şantiyede işçiler, 13 Şubat günü, özellikle barınma koşullarının iyileştirilmesi için eylem yaptı. Yemek sorununun çözülmesi, tuvaletlerin temizliği, tahta kurusu sorununun çözümü ve yatak odalarındaki aşırı doluluğun azaltılması talebi, seçilen işçi komitesine iletildi. Komitenin, kamp amirliği ile yaptığı görüşme sonunda, işçilerin taleplerinin yerine getirileceğini duyurmasından sonra eyleme son verildi.

“Kaçak Madencilik” Yasası

Tabii ki böyle bir yasanın hukuksal olarak yürürlüğe girdiğinden bahsetmiyoruz. Ama günümüz Türkiye’sinde fiili olarak Kaçak Madencilik diye bir işletmecilik oluşmuş durumda. Sonuçta yapılan üretim, bir para basma durumu değil, ya da kaçak rakı üretimi değil. Onlarca, yüzlerce işçinin çalıştığı, tonlarca kömürün toprak üstüne çıkartıldığı, tüketileceği elektrik santraline nakledildiği ve burada elektrik üretimi için tüketildiği bir süreçten bahsediyoruz.

Bu süreçte kaçak olan bir şey var o da “Burjuva Devlet”tir. Devlet kendini olabilecek tüm olumsuzluklardan korumanın yolunu kaçak maden diyerek, kaçak güreşiyor.

Bir maden ocağının kaçak olması, bugünkü koşullarda devletin aczi olamaz. Bu nedenle bir iş cinayetinden sonra “kaçak maden ocağında meydana gelen kaza” başlığını kullanmak, devleti masumane göstermekten başka bir sonuç vermez. Kömür ocaklarında uygulanacak iş güvenliği yasalarının sürekli ertelenmesi, iş cinayetlerinin en büyük sebeplerindendir. Masum görünmeye çalışan devlet, bu yaptırımları maliyet unsuru olarak kabul edip işçilerin hayatlarını değil, sermayenin geleceğini garanti altına almaktadır.

İş cinayetlerinde değişen sadece, cinayetin meydana geldiği tarih ve ölen işçi sayısı oluyor.

3 Mart 1992’de Zonguldak Kozlu’da grizu patlaması meydana gelmişti. Patlama sonunda, ocaktan 77 işçi yaralı olarak çıkartılır-

ken, 263 işçi yaşamını yitirmişti. 116 işçinin cesedi toprak altından çıkartılırken, 147 işçinin cesedi toprak altında bırakılmıştır.

27 Şubat 2018’de Zonguldak Kozlu’da bulunan “kaçak maden ocağında” iki işçi karbondioksit zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirdi. Burjuva devlet, kömürle üretim yapan elektrik santrallerinde, ucuz kömür sağlamak adına maliyet artırıcı unsur olarak gördüğü, iş güvenliği uygulamalarını rafta tutuyor. Bu sebeple bir çok işçi, ucuz elektrik üretebilmenin bedelini, iş cinayetlerinde yaşamını yitirerek ödüyor.

Eskişehir Termik Santrale Hayır Diyor!

Kömür, dünyada kullanılan en ucuz enerji kaynağı durumundadır. Bir de kömür üretimi Türkiye’de yapıyor ve kömür madenlerindeki çalışma koşulları göz önüne alınırsa, maliyet bir kat daha düşmekte. TÜİK 2017 Aralık verilerine göre, Türkiye’de üretilen Linyit kömürünün %86’sı elektrik santrallerinde kullanılmakta. Bu da sermaye açısından, ucuz maliyet yüksek kar demektir. Bir de arkanıza burjuva devletin yasalarını aldığınızda, kömürle çalışan santral yapmak için, önünüzde ne zeytinlikler kalır, ne verimli tarım arazileri, ne de doğa. Hepsini sermayenin birikim sürecine feda edersiniz.

Eskişehir’de yapılması planlanan termik santrale karşı yapılmak istenen miting, OHAL gerekçe gösterilerek valilikçe yasaklandı. Eskişehir halkı, 24 Şubat’ta yapılacak mitingin ertelenmesinden sonra, 3 Mart günü -tüm engellemelere rağmen- yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla santral projesini protesto etti. “Termik Santrale Hayır” sloganları atarak yürüyen grubun önü, çevik kuvvet müdahalesiyle kesilmek istense de yürüyüş kararlılıkla devam etti. Yapılan konuşmalarda, “Alpu ovasını, Eskişehirliyi rahat bırakın. Eskişehirliyi, siyasi partiniz, düşünceniz ne olursa olsun bu termik santral hepinizin geleceğini karartacak” şeklinde ifadeler yer aldı.

Arkamızda yaşanabilir bir dünya bırakabilmemiz için, kapitalizmin doğayı yok edişine seyirci kalmamalıyız. Öncelikle kendi yaşam biçimimizde yapacağımız değişikliklerle başlamalıyız. Kapitalist üretim biçimi doğayı yok etmeden, bizler onu yok edelim.

Sinop’da Nükleere Tepki

Sinop Nükleer Santral projesiyle ilgili ÇED bilgilendirme toplantısı, 5 Şubat günü, Sinop’a 10 kilometre uzaklıktaki Aklıman Uygulama Otel’inde yapıldı. Toplantı salonu gece saatlerinde, AKP’liler tarafından dolduruldu. Belediye başkanları, NKP Sinop ve çevre illerin sorumluları, STK temsilcileri ve halkın katılımı ise, polis tarafından engellendi. Buna itiraz eden yetkililere ise salonda yer yok denildi. Buna inanmayanlara polis önce birkaç kez kimlik kontrolleriyle engel olmaya kalkıştı, sonra ise otelin önünü kapatarak izin vermedi.

Dışarıdan içeriye giriş engellenirken salon içine bir şekilde girebilen Sinop halkından insanlarla, Sinop’lu olmayan fakat özellikle dışarıdan getirilen militanların tartışmaları, militanların hakaret ve saldırılarına dönüşünce, olaylar zor durduruldu. Yani özellikle yerleştirilenler sözde bilgilendirme toplantısını onaylamaya çalışırken, yerli halkın karşı çıkmasına bile tahammül edemediler.

Bu bilgilendirmeyi gözlerden uzak yere alıp oldubittiye getirilmesini ve oraya sözcü olarak bile girmenin mümkün olamayacağını anlayan yetkililer ve halk Sinop Valiliği önünde toplanıp, valiyle görüşmek istediler. Olmayınca da, vali aleyhinde sloganlar başladı. Bunun üzerine polis su ve gaz sıkarak göstericilere saldırdı.

Kısacası, bilgilendirme toplantısını oldubittiye getirmek isteyen Sinop valiliğinin oyunu bozulmuş oldu. Bilgi almak isteyenler yerine alakasız kişilere salonu açanların niyetleri açığa çıkmış oldu.

İzmir’de 8 Mart Çoşkusu

İzmir’de Kadınlar, 8 Mart Kadın Platformu’nun çağrısı ile bir yürüyüş düzenlediler. İlk Valiliğin yürüyüşe izin vermeyeceği söylentisi üzerine bir süre alanda slogan atan kadınlar, daha sonra kitlesel olarak yürüyüşe geçerek devlet engelini aştılar. “Karanlığa inat yaşam hakkımız özgürlüğümüz, bedenimiz ve emeğimiz için direniyoruz” pankartı ile yürüyüşü başlatan kadınlar, sık sık “Yaşasın kadın dayanışması” Kadın, yaşam, özgürlük” sloganları attılar.

Eyleme, Komünist Hareket’ten ve GSB’den kadınlar da katıldı. GSB’li kadınların taşıdıkları “REJİM YAPMA REJİM YIK” sloganının yazıldığı dövizle ilgi büyüktü. Çoğu kadının dövizle beraber resim çekti.

İşçiler OHAL’e Karşı İş Bıraktı

AKP Hükümeti’nin 696 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile taşeronla kadro düzenlemesinin yaratmış olduğu mağduriyete, İzmir’de işçiler tepki gösterdi. Genel –İş Sendikası üyesi işçiler yarım günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirerek. Eylem, kamu kuruluşlarında görev yapan emekli, emekliliği hak eden ve eski hükümlü personelin, kararname gereği iş akitlerinin feshedileceği kararına tepki olarak yapıldı. İşçiler “Hak, hukuk, adalet”, ”İş, ekmek yoksa barış da yok” ”Direne direne kazanacağız” ”İş, aş, adalet” ”Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz” sloganlarını hep bir ağızdan coşkulu bir şekilde attılar.

Hayali Umutlar ve Gerçek Felaketler

İhsan ÖZER

Muhafakâr genç edebiyatçı Murat Menteş'in dediği gibi "Ülke, yapay umutlarla hakiki felaketler arasına sıkışmış durumda."

Nedir içinde yaşadığımız o hakiki felaketler?

- Bütün iktidar gücünün tek elde yoğunlaştığı ve bu gücün kaderini ve çıkarlarını ona bağlamış küçük bir azınlık (oligarşik diktatörlük) yararına kullanıldığı zorba bir rejim altında yaşıyoruz.

- Bu zorba yönetim; OHAL ve KHK yasalarına bile çiğneyecek kadar tam bir gözü dönmüşlük içinde, kendini hiçbir kurala bağlı, hiçbir kurum karşısında sorumlu saymıyor. Bütün hak ve özgürlükleri, bütün denetim mekanizmalarını, bütün temsili organları ve kurumları etkisizleştirerek bir kenara itmiş durumda. Ve elbette burjuvazinin koyduğu bütün yasaları ve kuralları ayaklar altına aldığı için kendi meşruiyetini de tamamen yitirmiş durumda. İktidarını sadece zorbalıkla, gerçekleri dile getiren herkesi ezip susturmaya çalışarak, korkuyu yaygınlaştırarak, örgütsüz yığınları yalanlar ve faşist-dinci-militarist demagogilerle sarhoş ederek rıza devşirmeye çalışarak sürdürmeye, bu faşizan diktatörlüğün ömrünü uzatmaya çalışıyor.

- Ekonomik kriz derinleşiyor, yoksulluk ve işsizlik artıyor. Tarımsal üretim, hayvancılık can çekiyor; üreticiyi bunaltan mengene giderek daha da sıkıştırıyor ve tarım üreticisi burnundan soluyor. Bir zamanlar afyon ve tütün üreticisini yabancılara kurban ettikleri gibi şimdi de şeker üreticisinin kaderini yerli ve yabancı kapitalist haydutların çıkarına kurban ediyor.

- Nüfus içindeki yeri % 1'i bile bulmayan bir avuç sömürücü-işbirlikçi vahşi burjuvazinin çıkarları uğruna, toplumun tepesine çöreklenmiş ve meşruiyetini tamamen yitirmiş zorba bir yönetimin çıkarlarını ve iktidarını kaybetmemek için, toplumun dokularıyla o kadar oynadılar ki, öyle zehirli düşmanlık tohumları ektiler ki bundan böyle bu topraklarda hep birlikte sömürüyü ve sınıfları ortadan kaldırarak eşitliği, kardeşliği, barışı, toplumsal adaleti yeşertmek ve yaşatmak çok zor ve bedeli çok ağır olacak. Esasen dinci-ırkçı faşist ideoloji, emekçileri ve halkları bölüp parçalamadan, düşmanlıklar yaratmadan varlığını sürdüremez ve sürdüremiyor. Çok fazla nefret birikti, aramızdaki nefret çok fazla. Türk-Kürt, Alevi-Sünni, dindar muhafazkâr-laik modern, Müslüman-gayrimüslim... birbirinden ölesiye nefret ediyorlar. Bu ortamda biz nasıl bir arada yaşayabiliriz ki?

• İnsanlarımızı en çok çileden çıkaran şey ise, hiç kimsenin -en tepedekinin çevresindeki kişilerin bile- hiçbir güvencesinin olmaması. Kim, hangi gün, ne ile suçlanarak gözaltına alınır ve yalnız kendisinin değil, tüm yakınlarının hayatı da tam bir cehenneme çevrilir? Belli değil. Diktatörlük her an, muhalif gördüğü herkesi, "terörist, vatan haini, bölücü" olmakla yaftalar ve tamamen ele geçirilmiş medyası da sizi peşinen infaz eder. Baştaki vatandaş kendi burjuva devletin 'Anayasa Mahkemesi kararlarına saygı duymuyor ve uymuyor." O zaman senin meşruiyetinin kaynağı ne ve halk kitleleri senin yasadışı fermanlarına niçin uymak zorundadır?

- En acısı da, haksızlığın, sömürünün, çaresizliğin içine sokulduğunuz bir ortamda çığlıklarınızı, isyanınızı kimselere duyuramayışınız. Hemen hemen bütün kanallarda ve basın-yayın organlarında gerçek yaşamla hiçbir ilişkisi olmayan çarpıtma, yalan ve demagogilerle insanlarımızın beyinlerine hükmedilmesi; yüreklerine düşmanlık tohumları ekilmesi gerçeği. Oysa işçi sınıfı ve tüm emekçiler için, aydınlar, sanatçılar ve bilim adamları için, kadınlar ve gençler için, ezilen inanç grupları ve mazlum halklar için; örgütlenme ve hak arama; düşünce ve ifade özgürlüğü aynı zamanda ekmek demektir, insanlık onuru

demektir. Kendisine "Ekmek mi, Özgürlük mü?" diye sorulan bir Afrikalı kadın yoldaşın dediği gibi "Özgürlüğüm olmazsa, sesimi nasıl duyurabilirim, 'Ekmeğimi çalışıyorlar!' diye nasıl haykırabilirim ki?"

Hayali umutlar ise; Türkiye'de şu anda sanki Meclis varmış gibi, Anayasa Mahkemesi ve adil işleyen mahkemeler varmış gibi, hilesiz hurdasız yerel ve genel seçimler yapılacaktı ve sonuçlarına mevcut oligarşik diktatörlük uyacakmış gibi, boğazına kadar yolsuzluğa, kanunsuzluğa ve suça bulaşmış bu kadronun iktidarı kaybetmemek için göze alamayacağı kanunsuzluk, işleyemeyeceği cinayet, ülkeyi sürükleyemeyeceği bir felaket varmış gibi... davranmak ve biriken huzursuzluğu düzen sınırları içinde tutmak ve 2019 seçimlerine kanalize etmek. Öyle ya 'devleti kuran parti' biriken bu hoşnutsuzluk ve öfkenin sokaklara taşarak 'kutsal' devlete zarar vermesini nasıl göze alsın ki... Ve ona eklenen sözde 'sosyalist' özde 'reformist' kesimlerin de daha farklı bir beklentisi ve politikaları yok. Hele güç birliği yaparak bir seçimler yoluyla Erdoğan'dan kurtulup iyileştirilmiş parlamenter sistemi getirelim ve temel ve hak özgürlüklere kavuşalım da gerisini ondan sonra düşüneriz.

Sistemin içinde debelendiği gittikçe derinleşen ekonomik, toplumsal ve siyasi kriz derinleşiyor. Tüm burjuva devlet aygıtı, iktidarı ve muhalefetiyle burjuva siyasi elitleri tam bir yönetememe krizini yaşıyorlar. Krizi aşabilmeleri bir yana, daha da derinleştirmeden yönetebilmeleri bile olanaksız. Üstelik bizler, bu kadar örgütsüz, dağınık ve kafa karışıklığı (ideolojik savrulma) içinde olduğumuz halde... ANAR'ın araştırmasına göre endişeli ve hoşnutsuz yurttaşların oranı, son üç ayda %10 artarak %60'ların üzerine çıkmış durumda.

Geçen yüzyılın başında Çarlık; yığınlar arasında artan hoşnutsuzluğun kendi iktidarına yönelmesinden korkarak ülke

-savaşa hiç de hazır olmadığı halde- Japonya'ya savaş açmıştı. Sonucu elbette hüsrana uğradı. Napolyon'un yeteneksiz ve maceracı yeğeni III: Napolyon, kendisine yönelen nefret yoğunlaşınca Almanlara savaş açtı. Kendisi de, ordusu da esir düştü.

Okuyanlar bilir; Ahmet Ümit'in "Elveda Güzel Vatanım" romanı, İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC)'nin oluşum, kuruluş, iktidar, çöküş ve tarih sahnesinden çekiliş sürecini konu ediniyor. "Adalet, Müsavat, Hürriyet" diye iktidara gelen cemiyet; çok kısa süre içinde siyasi cinayetler, baskı ve yolsuzluktan ibaret zorba bir rejime dönüşüyor. Cemiyetin fedaisi Şehsuvar Sami'nin yurtdışındaki sevgilisi Ester'e yazdığı mektuplardan oluşan romanda, altını çizdiğim şu iki satır, bana ilginç göründü:

Dahiliye Nazırı Talat Bey, mutlak sohbetlerinde Mithat Şükrü, Kara Kemal, Kuşçubaşı Eşref ve Fuad'a "bize umut verecek bir zafer lazım" diyordu.

Sonrasını biliyorsunuz. Balıkan bozgunu ve Almanların yanında girdiğimiz 1914-1918 emperyalist paylaşım savaşının trajik sonu. Kriz içinde ve nefret toplayan yönetimler; iç düşman, dış düşman ve milletin bekası söylemlerinden, dışa yönelen işgal ve ilhak savaşlarından ve iç savaşlardan medet ummuşlardır.

Devrimcilerin düşebilecekleri en büyük yanılgı; kendi subjektif niyetlerini, özlemlerini gerçekliğin yerine koymaktır. Hayali umutları terk etmemiz, her olanağı sonuna kadar kullanarak gerçekleri halka ahlatmamız, gerçekliğin gözlerinin içine dimdik bakarak bizi bekleyen nesnel tehlikeleri ve bu ortamın yarattığı devrimci olanakları görmemiz ve ona göre davranmamız gerekiyor.

Bu koşullarda ve geleceğimizi hazırlamak için düşman sınıfın iktidarından ve sözde muhalefetinden tam bir kopuş gerçekleştirerek "ne yapmalı, niçin yapmalı, kimlerle ve nasıl yapmalı?" sorularına söz ve eylem planında cevaplar bulmalıyız.

Korkuların Yönlendirdiği İttifaka Karşı Özgürlük ve Demokrasi İttifakı!

Sinan Çiftiyrek

Efrin harekâtıyla OHAL, savaşı koşullarına uyarlanmış haliyle ağırlaştırılarak sürdürülüyor. Seçim hesabı yapılırken gerek OHAL koşulları gerekse de seçimde propaganda malzemesi yapılması planlanan olası bir Efrin “başarısı”nı da %50+1 için yeterli görmeyen AKP iktidarı, Bahçelinin yetmezlikleriyle de ortaklaşarak 26 maddelik teklifi Meclise taşıdı. ...

I - Korkunun yönlendirdiği “cumhur ittifakı” ile yüz yüzeyiz!

TBMM’ne sunulan 26 maddelik İttifak yasası ile yapılmak istenen değişikliklerin tamamı “Cumhur İttifakı”nı kurtarma operasyonu olarak da okunabilir. AKP ile MHP’yi bu ucube yasayı çıkartarak ittifaka yönlendiren birden fazla özel ve genel korku algısı bulunuyor ya da yapay yaratılıyor.(...)

Birinci korku; Erdoğan’ın 2019 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde %50+1’i aşmayacağı yani iktidarı kaybetme korkusudur. İkinci korku; MHP/Bahçelinin %10 barajının altında kalma korkusudur. Ve AKP ile MHP’nin ortak korkusu olarak Üçüncü korku; “Eyvah Güney ve Güneydoğu’dan etrafımız Kürdistan ile çevrildi” üzerinden devlete dair yaratılan tehdit algısının beslediği gelecek korkudur. Görüldüğü gibi, AKP ve MHP’yi seçimlerde “Cumhur İttifakı”na yönlendiren birden fazla korku bulunmaktadır! Bu nedenle “Cumhur İttifakı”na korkuların oluşumuna yol verdiği ittifak demek abartı değil.

Özetlediğim korkuların yönlendirdiği “Cumhur İttifakı”nın bugün Meclis onayına sunduğu 26 maddelik değişiklik yasası; AKP’nin Cumhurbaşkanı seçimini kazanma yoluyla iktidarda kalma ve MHP özelinde de muhalefetin barajı yasa hilesiyle aşma ihtiyaçlarına göre düzenlendiği çıplak görülüyor!

II – 26 maddelik teklifle seçimde hile ve oy hırsızlığına yasal kılıf giydiriliyor!

*“Seçimlerin güvenliği açısından sorun olabilecek yerlerde sandıkların en yakın yerleşim yerlerine taşınmasına veya sandık bölgelerinin birleştirilmesine vali veya il seçim kurulu başkanının talebi üzerine YSK karar verebilecek” olması;

*“Sandık kurulu başkanlarının kamu görevlileri (yani AKP memurları-bn.) arasından belirlenmesine yönelik değişiklik” yapılması;

*“Teklifle mahalli idare organları seçimlerinde oy pusulalarının aynı zarfa konulması ve bunun yanında, birlikte yapılan Cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimlerinde de oy pusulalarının aynı zarfa konulması”;

*“Yüksek Seçim Kurulu, zarf-

ların sahteliğinin iddia edilmemesi ve yetkili seçim kurulları tarafından gönderildiği hususunda şüphe bulunmaması halinde, sandık kurullarınca sehven (nasıl anlaşılacaksa-bn.) mühürlenmemiş zarfların geçerli sayılmasına istikrarlı bir şekilde karar vermektedir” denilerek mühürsüz oy ve zarfların geçerliliğinin yasal hale getirilmesi;

*“İhbar üzerine kolluk güçleri sandık çevresine gelebilecek” denilmesi. Kürdistan’da her yerde “güvenlik sorunu” var ve kolluk güçleri ise zaten sandık başındaydılar şimdi bu yasayla sandıklar üzerinde daha fazla jandarma ve polis gözetimi olacak demektir.

Daha somutta bu 26 maddelik değişiklik şunlara yol açacaktır;

a – Böylece 26 maddelik teklif ile hile/hırsızlık yüklü seçim davul zurna ile ilan ediliyor! Çünkü yeni düzenlemeyle %1’e denk gelen 500 yüz bin oy alan bir parti sırf barajı geçen büyük bir partiyle ittifak yaptığı için meclise girebilecekken; beş milyon yani %9 civarında oy alacak bir parti ittifak yapmadığı için baraj altında kalıp meclise girmeyecek! Dolayısıyla 500 bin oy alan parti hazine yardımı alabileceksen, 5 milyon civarında oy alan parti bundan yoksun bırakılacak. Görüldüğü gibi yeni yasayla Meclis vekil koltuğu ile hazine yardımı hırsızlığı da yasallaştırılırken aynı zamanda küçük partileri, büyük partilere mahkum etme hesabı da yapılmış oluyor. MHP’nin ardından BBP’nin de “Cumhur İttifakı”nı desteklediğini açıklayıp kendi adının da oy pusulasında AKP ve MHP ile birlikte yer almasını önermesinin altında, vekil ve hazine yardımı alma hesabı bulunmaktadır.

16 Nisan’da hileli Başkanlık rejimine geçişle birlikte Cumhurbaşkanı hükümetinin Meclisten güvenoyu alma zorunluluğunun kalkmasıyla meclis gereksizleşmişti, Şimdi yasallaştırılan yeni yasayla da bu kez halk, haklı olarak “artık seçim ne işe yarar ki?” diyecek, yani Meclisin yanı sıra seçimler de manasızlaşıyor!

Gerçekten de yeni uygulama, “Çifte D’Hondt” sistemi getiriyor. “Örneğin, 3 milletvekili çıkaran bir ilde A partisi 2, B partisi 1 vekil çıkardığı, yani C partisinin vekil çıkaramadığı durumda eğer C partisi A partisiyle ittifak yapmışsa, B partisinin 1 vekili bu ittifaka geçmekte.” Böylece temsil de adaletin de ruhuna El Fatiha!

b – Mecliste şu an görüşülen ve bazı maddeleri kabul edilen yeni yasa ile sandık başına gidecek seçmen aynı anda iki parti oy verebilir gibi bir durum yaratılıyor. Bir seçmen aynı pusulada ittifak kurmuş iki partiden örneğin hem AKP hem

de MHP’ye mühür bastığında oyu geçerli sayılacakmış! “İki partiye birden verilmiş oylar sonra ilgili iki parti arasında aldıkları oy oranına göre paylaşılacak”mış! Bunu yasallaştıranlar öyle ki en eski landırcılıklardan biri olan, “bul karayı al parayı” sahtekârlığına bile taş çıkartacak nitelikte bir kurnazlıkla hazırlanmış bir oy dolandırıcılığı hesabını yapmışlar. Çünkü AKP-MHP adlarını aynı pusula da gören seçmen eğer AKP’liyse mecburen ya da bilmeyerek de olsa MHP’ye de, eğer MHP’liyse mecburen veya istemeyerek de olsa AKP’ye oy vermiş olacak.

c – Belirttiğim korkuların ürünü olan yasa, tek adam rejimini tahkim etmenin yanı sıra milletin aklıyla alay etmeyi de içeriyor. Ve tepeden tırnağa haktan-hukuktan yoksun her türlü zorbalığa, hileye kapı aralayan bir seçim sistemini getiriyor. Hile ve hukuksuzlukla Erdoğan’ın %50+1’i, Bahçeli’nin de %10 barajını aşması hedefleniyor. Ama peşinen belirtelim ki böyle bir hileli seçimle elde edilecek bir seçim zaferi gerçekten “Pirus zaferi” olacak ve çözümsüzlüğü derinleştirecek.

III - Kürdistan seçim bloğu ve Türkiye demokratik güçleriyle geniş demokrasi cephesi

*AKP, MHP ile kurduğu “Cumhur İttifakı”yla diğer partileri de yeni sistemden yararlanabilmesi için ittifaka zorlarken, CHP’nin SP ya da HDP ile ittifak kurmasının zor olacağı hesabı yapılmış. Özellikle AKP-MHP’nin seçim şiarını, “milli ve yerli olanlar” ile “milli ve yerli olmayanlar” üzerinden kuracakları bir seçimde ve “Efrin dediğin ne ki üç günde alırız” hesabı çarşıya uymayıp hareketin 45. gününde hale devam ettiği ve gitikçe ağırlaşıp içerisinde çıkılması zor sorunlarla yüzleşeceği koşullarda; CHP’nin HDP ile ittifaka yanaşmayacağı hesabı da yapıldığı görülüyor.

Aslında “savaşa hayır” şiarıyla haklara seslenecek ve HDP ile de (Kürtlerle de) yapacağı bir seçim ittifakı CHP’ye iktidarın yolunu açabilir ama AKP’den daha devletçi CHP’den sosyal demokrat tutum beklenemez.

AKP böylesine bir planla muhalefet partileri için hazırladığı tuzağa kendisi de düşebilir. Zira MHP ile gerçekleştirdiği ittifakla aynı oy pusulasında AKP-MHP’yi birlikte gören AKP’li Kürt seçmenin bir kısmı destek vermeyecektir. Kerkük ve Efrin’de yaşananlarla birlikte bu daha güçlenecektir. Sadece yurtsever ilerici değil muhafazakar Kürt seçmen için de MHP ile ittifak, AKP’ye oy vermemenin önde gelen nedeni olacak.

Şunu da ekleyelim, TC’nin varlığını, Kürtlerin yokluğu üzerinde

kuran; içeride-dışarıda Kürt kazanımlarını yok etmeye odaklanan; ırkçı MHP ile koalisyon kurmakla yetinmeyip BBP’yi yedeklemeye çalışan AKP’ye Kürtler neden oy versin? Ya da OHAL başta olmak üzere dün kendisini iktidara taşıyan ne varsa şimdi tersini yapan AKP’ye neden oy versin?

*“Siyaseti yeniden özgürlük, eşitlik ve demokrasinin mücadelesi alanı haline getirecek; Batı’da temel hak ve özgürlükler üzerinden, Kürdistan’da ise halkımızın yaşamsal ulusal özgürlük talepleri üzerinden halklara seslenecek bir sosyal demokrat hareket/parti yol alabilir ama CHP bundan çok uzaktı bugün de uzak duruyor. Öyle ki 16 Nisan referandumunda %49’luk “hayır” potansiyelini 2019’da ortaklaştıracak bir eylem birliği programı AKP’yi iktidardan edebilir ama hali hazırda CHP’nin buna yanaşmayacağı görülüyor.

IV – Önce Kürdi seçim bloğu...

Dolayısıyla korkuların yönlendirdiği “Cumhur İttifakı”na karşı özgürlük-demokrasi ittifakı yaşamsal önem kazanıyor! Kürdistan partileri zaman geçirmeden öncelikle “Kürdi seçim Bloğu”nu acil ulusal demokratik talepler üzerinden oluşturarak, Türkiye demokratik güçleriyle en geniş özgürlük ve demokrasi ittifakına yönelebilirler. Burada önemli olan Kürt siyasetinin kendi içerisinde farklı bloklara ayrılmadan öncelikle tekleşmesidir. Dolayısıyla Mehmet Celal Baykara ile bazı bağımsız yurtsever dostların birlikte, kimi Kürt parti ve şahsiyetlerine “Kürt seçim bloğu” için yaptıkları çağrı toplantısında da dile getirdiğimiz gibi; “bu inisiyatif ayırım yapmadan tüm Kürdistan partileri ile sivil kurum temsilcilerine çağrı yaparak yeni bir toplantının organize edilmesi” önerimizi yeniliyoruz.

Ülkemizin farklı parçalarının işgal üzerine işgale uğradığı ve Kuzey Kürdistan demokratik siyasetinde taş çatlatan sessizliğin sürdüğü; önemlisi Ortadoğu mevcut siyasal ikliminde Kürdistan coğrafyasının jeopolitiğinin ulusal birliği dayattığı koşullarda Kuzey’de ayrı Kürdi bloklaşmalar yerine tek bir Kürdi blok ya da platform altında birleşmek önemlidir. Çünkü böyle bir adım birden fazla ileri sonuç üretebilir; Birincisi, tek kanaldan Türkiye ilerici demokratik güçleriyle geniş ittifakın yolunu açabilir. İkincisi, tek adam rejimi ile birlikte AKP’nin iktidar sultasına da son verilebilir. Üçüncüsü, Türk devleti içeride ve sınır ötesi Rojava ile Güney Kürdistan’ı kapsayacak yeni yaklaşımlar geliştirmeye zorlayabilir.

canbegyekbun@hotmail.com

Bir Şey Yapmalı

Artsın Turan

Bulamayacağım korkusu ile ilk kez denedim. Çayı şeker kullanmadan içtim. Çaya belki katlanabilirim ancak tatlı olmadan hayat nasıl olur.

Anadolu'nun öz yerlisi buğdaydan sonra öne çıkan 3 önemli tarımsal ürüne bakacak olursak, şeker pancarı ilk sırayı alır. Köylümüzün geçimini sağladığı tarımsal ürünlerin başında geliyor.

Anadolu yerlisi olmayan bu bitki nasıl bu kadar önemli oldu. Kazayağı denilen bitkiler familyasına giren pancar bitkisi ıslah görmüş beta cinsi bitkidir. Beta maritima vulgaris'in ana vatanı Kafkasya coğrafyası olarak bilinir. Anadolu kıyılarında hayvan yemi ve sebze olarak kullanılan bitkinin 1747 yılında Almanyalı Kimyager Andreas Margraff tarafından yapılan incelemesinde %1,3 kamış şekeri içerdiği tespit edilir. 1786 yılında Karl AC-HANDI fabrikasyonla pancardan şeker elde edilebileceğinin ispatını gerçekleştirir. Kamış şekeri bulunan pancarın içeriği ıslah çalışmaları ile % 18-21 oranına çıkarılır.

Ülkemizde bu ıslah tohumlarının ekimi için 1840 yılında Ticaret Nezareti 'ne dilekçe ile başvurulur. Ancak Kapitülasyon sorunu bu ekimin önünü kapatır. Hayvan yemi olarak kullanılan şeker pancarı 1926 yılında Uşak ve Alpullu Şeker fabrikalarının açılması ile pancardan şeker üretimi başlar. 1926 yılını, 1933 yılı ve Eskişehir ve Turhal fabrikaları takip eder. 1926 yılında 4700 ton olan şeker pancarı üretimi, 1930 yılında 88 bin tona ve sonrasında 630.000 tona kadar çıkmıştır.

Pancardan şeker üretimi son yıllarda bazı nedenlerden dolayı hızla düşmüştür. Ancak ülkemizde durum sağlıklı olan lehine hızla artmaktadır. Nişasta bazlı şeker üretiminde %25'i yakalayan ülkemiz sağlıklı olanı neden tercih dışına çıkarmaktadır?

Dünya şeker üretiminde %7 gibi bir payla Rusya, Fransa, ABD ve Almanya'nın arkasından 5'i sırada yer alıyoruz. 1989 yılında üretim alanı 3.534.900 dekar iken, 2017 yılında 3.392.171

dekar' a gerilerken, verimde 10.928.903 ton'dan 20.828.316 tona yükselmiştir. dekara verimlilik 3092 kg'dan 6140 kg'a yükselmiştir.

Bu şeker pancarının ekimi ve doğası ile ilgilidir. Kıraç topraklarda başlanan ekimler arazileri en iyi münavebe (nöbetleşe ekim) ile koruma yöntemi uygulanmıştır. Sulama ve ıslah çalışmalarının önünü açmış derin sürümlerin önemini kavratmıştır. Mono kültür ekimle bozulan arazilerin yeniden verimli alanlara dönüşümünün yolunu açmıştır pancar.

Şeker üretiminin %65'i şeker kamışından sağlanırken %35 i pancardan sağlanmaktadır. Bir bakkal hesabına bakılarak zarar

yemi olarak kullanılmaktadır. Burada ki değer 1 dekar arazide üretilen ürünle kıyaslanınca 500 kg arpayı eş değerdir.

Şeker Pancarı ekimi yalnızca çiftiği, hayvanı, doğayı beslemez.

2324 köy tarafından sözleşmeli üretim yapılmaktadır. 67650 çiftçi üretim yapmaktadır. Fabrikalarda çalışanlar, nakliye yapanlar, sektörün yan sanayiinde alkol üretimi sonrası fabrikalarında çalışanlar, enstitü çalışanları, geliştirme laboratuvarlarında iş bulanlar, çıkan alkole dayanarak üretilen biyoyakıt sektöründe çalışanlar, hepsi bu sektörle besleniyor. Bu sektörün ana çıktısı şeker ve yan ürünlerini kullanıyor.

ve kar hesabı yapılmaması gereken ürünlerdendir. Anadolu'da ekilen arazilerde sert iklim koşullarını yumuşatarak oksijen sağlayan şeker pancarı bir dekar alandaki fotosentez oksijeni ile normal yaştaki altı insanın bir yılda tükettiği oksijeni doğaya kazandırır. Bu o ölçekteki ormana göre 6 kat fazladır. Ülkemiz koşullarında münavebe için önemli demiştik. Pancar sonrası hububat verimi % 20 artış sağlar.

Ülkemizde samanın dışarıdan alındığını hatırlıyoruz. Şeker pancarı bir gıdadır. Pancar baş ve yaprakları ile fabrikada üretim sonrası ortaya çıkan yaş pancar posası (küspe) ve melas hayvan

Pancardan vazgeçersek yerine bu kadar geniş yan ürün sunabilecek başka bir ürün bulabilecek miyiz?

Avrupa Birliği ülkelerinin yatırımlarını arttırdığı, beslenmede önemini tekrar ortaya koyduğu pancardan şeker üretimi çalışmalarını biz neden terk ediyoruz?

Dostlar ben bulamadım. Bugün şeker pancarının işlendiği fabrikaların satışı söz konusu. Peki kaç fabrikamız var. Devletin 25 adet Şeker Fabrikası var. Peki Türkşeker (Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş.) bünyesinde yan ürünü kullanan 4 Alkol Fabrikası, 2 Makine Fabrikası, 1 Elektro-Mekanik Aygıtlar Fabrikası, 1 Tohum

İşleme Fabrikası, 1 Araştırma Enstitüsü'nü ne yapacak? Bunların geniş arazileri ve bir o kadar demirbaşı ne olacak? Biogaz çalışmaları nasıl yürütülecek? Tohum sektörü kime hediye edilecek? Islah çalışmaları bünyesinde yürütülen teknik çalışmalar ve değerlendirmeler hangi verilerle yapılacak? Yurtdışı yatırımları da olan bir dev şirketten söz ediyoruz.

Tarımsal Birlikler ve Kooperatifler, dünyada üretimde öncü rol alınması için çalışmalar yapılırken yeni emperyalist olma sevdasındaki ülkemiz birliklerini işlevsizleştiriyor. Arazilerini üçe beşe satarken vicdanı sızlamayan devlet, idaresinin yüreği şeker

birlikleri, pancar kooperatiflerini de aynı şekilde hiçe sayıyor.

Savaşa milli silahların öncülüğünde koşturan devlet otoritesi, acaba neden tarımda dışa bağımlı olmak için aynı çabayı harcıyor? Ülkede kanser vakaları artarken, Obezite ve Diyabet yaşının düşmesine önlem almayan devlet, bölge hastanelerinin yapımı için bu düşüşleri kullanabiliyor.

Milli politikalarımızın başında gelen Şeker Fabrikalarımızın birileri için gözden çıkarılması ne kadar doğru? Dürüst olalım çayın tadı şimdilik şekerle kaçtı. Ama ileride ağız tadımız tamamen kaçmasın istiyorsak ; önlem almalıyız.

Savaş, Afrin ve İşçi Sınıfı: Direniş Her Yerde !

Erdem Toprak

Sarayın başkanlık hevesleri uğruna Türkiye, Ortadoğu'nun toz duman atmosferi içinde bataklığa sürüklendi. Savaş bölgemiz için onarılamaz sonuçlar doğuracak şekilde ilerliyor. Afrin'e saldırının adını, insan aklıyla dalga geçercesine "Zeytin Dalı Harekatı" koydular.

Afrin'de yaşayan Kürtler kendi yaşam alanlarını, yaşadıkları toprakları savunuyor, Afrin savaşının Kerkük gibi olacağını düşünen Saray saldırının ilk günlerinde 1 haftada alırsız derken şimdi uzun sürecek bir savaşın içinde olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır.

YPG ve Suriye Demokratik Güçleri (SGD), daha önce Kobanê savunması sırasında IŞİD çetelerine karşı savaşırken karşılarındaki gücün elinde ağır silahlar ve tanklar vardı. Kürtler IŞİD barbarlarını ilk defa durdurmayı başaran bir güç olarak, bu derece güçlü ve donanımlı bir düşmanı alt etmiş ve kendi topraklarını savunabileceklerini göstermişlerdi. Fakat şimdi karşılarında gücün elinde daha donanımlı silahlar ve dahası savaş uçakları mevcut. Ve yine bu kadar altyapıya rağmen Kürtler topraklarını savunmaya devam ediyor. Savaş uçaklarına, Tanklara çok namlulu roketatarlara ve daha pek çok ağır silaha karşı da Kobanê direnişinde olduğu gibi Kürtler direnmeyi ve kazanmayı başarır ise yenilmez bir güç olarak tarih sahnesine kazınacaklardır.

Türkiye bu savaşa, yalnızca Sarayın başkanlık hevesleri yüzünden halka ırkçılık ve şovenizm pompalamak ve oy devşirmek için girmiştir. Fakat unutulmuş ki; tüm medya kanalları ile her saat başı kahramanlık destanları yazsalar bile, Afrin sadece bir ilçedir ve savaş uçakları ile bombalanmasına rağmen koca bir orduya teslim olmamıştır ve direnmeye devam etmektedir.

Saray, öncelikle dışına itildiği ve hiçbir şekilde müdahale edemediği Suriye meselesine dahil olmak ve Kürtleri "bastırmak"

için Afrin'i bahane etmiş gibi görünüyor fakat, bu savaşın asıl sebebi muhalefeti tasfiye etmek ve etkisiz kılmaktır. Bunun için askeri bir başarıya "Zafere" ihtiyaç duymaktadır "Başkomutan".

Saray 2019'da yapılacak olan Başkanlık seçimini kazanmak istiyor. Ve muktedir bu sürecin sonunda "Başkan" olacağından

kesinlikle emin olarak bu sürece girmek istiyor. Hakkı da var, 7 Haziran ve 16 Nisan referandumu akıllarda henüz taze. Nasıl ki hala her konuşmasında Gezi direnişi dilinden düşmeyecek kadar korkulu rüyası ise, 7 Haziran'a gelinen süreçte yaratılan dayanışma ortamı ve HDP'de somutlanan özgürlük talebi ve yine 16 Nisan'da "Hayır" diyen milyonların gücü, muktediri korkutmaktadır. Saray 2019 seçimlerine sonucundan emin olarak girmek istiyor ve bunun için her şeyi yapmaktan da kaçınmayacaktır.

Muktedirin miting alanlarında "Bizi Afrine Götür" sloganı atılanlara "Önce ben gideceğim ardından siz geleceksiniz" sözleri asla bir cesaret göstergesi değildir. Sarayın savaşa girmesi, aslında sıkışmışlığın bir sonucudur. Suriye'de yenilen taraf olan Saray, İdlib'i kaybetmek üzereyken son koz olarak Afrin'e saldırarak bu sıkışmışlıktan kurtulmaya çalışmaktadır.

Afrin Suriye'nin kuzeybatısında bir kent, savaş sırasında güvenli bölge olarak görüldüğünden nüfusu yaşanan göçlerle birlikte 2 katına çıkmıştır. Afrin-Kürdistan'dır. Bir milyona yakın nüfusu vardır. Mart 2011'de başlayan Suriye iç savaşından beri Suriye'nin en güvenli, huzurlu alanıdır. Bunun için savaşta 400

bin civarında Suriyeli Afrin'e sığınmıştır. Bir milyona yakın nüfusun 400 binini bu sığınmacılar oluşturmaktadır. Dikkat etmişsinizdir, her saat başı kahramanlık destanları anlatan, bugün şu köyü, bu beldeyi, ele geçirdik diye yeri göğü inleyen TV kanalları bir tek sevgi gösterisi ile karşılama göstermemektedir. Çünkü Burjuvazinin emrindeki çeteler Afrin'de işgalci durumundadır. Savaş sırasında YPG yönetimindeki Afrin'e güvenilir bölge olarak sığınan, göç eden insanlar şimdi hep birlikte işgalci güçlere karşı direnmekte ve topraklarını savunmaktadır.

bin civarında Suriyeli Afrin'e sığınmıştır. Bir milyona yakın nüfusun 400 binini bu sığınmacılar oluşturmaktadır. Dikkat etmişsinizdir, her saat başı kahramanlık destanları anlatan, bugün şu köyü, bu beldeyi, ele geçirdik diye yeri göğü inleyen TV kanalları bir tek sevgi gösterisi ile karşılama göstermemektedir. Çünkü Burjuvazinin emrindeki çeteler Afrin'de işgalci durumundadır. Savaş sırasında YPG yönetimindeki Afrin'e güvenilir bölge olarak sığınan, göç eden insanlar şimdi hep birlikte işgalci güçlere karşı direnmekte ve topraklarını savunmaktadır.

PYD (Partiya Yekîtiya Demokrat/Demokratik Birlik Partisi) ve YPG (Yekîneyên Parastina Gel/Halk Savunma Birlikleri) etrafında birleşen halk direnmeye devam etmektedir, halkın Afrin'i terk etmemesi de dikkate değer bir durumdur.

Savaşın ikinci boyutu ise iç-

ride süren saldırganlıktır, savaş hem işçi sınıfına ekonomik ve siyasal yaptırımları getirmekte hem de tüm kamuoyunu baskı altına almaya çalışan bir zorbalık olarak önümüzde durmaktadır. Gün geçmiyor ki bir sabaha ev baskınları, gözaltına almalar ve tutuklamalarla uyanmayalım. Her gün savaşa ve baskılara karşı çıkanların evleri basılmakta, ses çıkaran herkes gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır. İnsanlar geçinemiyorum diyerek kendi bedenlerini ateşe vermeye başlamıştır. Saray işçi sınıfına ve halklara pervasızca saldırmaktan, patronlara OHAL sayesinde grevleri kolayca erteleyebiliyoruz demekten hiç çekinmemektedir.

Bugün geçim sıkıntısından işçilerin kendini yaktığı koşullarda, Türkiye'deki yoksulların en büyük sorunu yaşanabilir bir hayat sorunudur. Bu yolda savaş değil, işçilerin açlık sınırının altında ücretlerle geçinmek zorunda kalmadığı bir dünya ile mümkündür. İşçi sınıfının kurtuluşu savaşa kaşı kendileri için savaş vermekten geçmektedir. Savaşları durduracak tek güç işçi sınıfının örgütlü gücüdür.

Coğrafyamızda süren ve bölgemizi yaşanmaz hale getiren savaşı durduracak tek güç işçi sınıfının ve halkların direnişidir.

Söz ve Eylem / Komünist Hareket'e Teşekkürler

Yusuf Erdem

Etkinliğinizi şu satırlarla haberleştirmişsiniz: “Söz ve Eylem’in, ‘Geçmişten Geleceğe; Parti, Sınıf, Devrim!’ şiarıyla örgütlediği “Türkiye’de Komünist Hareket ve Mustafa Suphi etkinliği gerçekleştirildi.” Mustafa Suphi başta olmak üzere, devrimci mücadelede yitirilen devrimciler anıldı.

Etkinlikte Türkiye’de komünist hareketin gelişim seyrine değinen bir sunum gerçekleşti. Sunumun ardından Komünist Hareket adına bir konuşma yapıldı.

ÖSP (Partiya Azadî û Sosyalîzmê) adına da bir konuşmanın yapıldığı etkinlik, Laz Marks oyunu ve marşlarla son buldu.

Etkinliğe ayrıca İnşaat İşçileri Sendikası da bir mesaj iletti.

Ellerinize, ortak aklınıza ve yüreklerinize sağlık arkadaşlar. Etkinliğe katılan, katılmak isteyip de katılamadığı için üzüntülerini bildiren tüm dostlar da sağ olsunlar.

Hepimizin ortak tarihimize ve kavgamıza bence titiz ve komünist bir anlayışla yaklaşmışsınız. Niçin böyle söylüyorum? Çünkü;

* Devrimci örgütlenme ve mücadele tarihimizi 1918-1920’lerden değil, başlaması gereken 1870’lerden başlatarak Paramazlara, Selanik, Balkan devrimcilerine, İstanbul-İzmir-Adana proletaryasının devrimci faaliyetlerine ışık tuttunuz ki yıllarca ihmal edilmiş bağışlanamaz bir eksiklik bu kadir bilmezlik.

• TKP’nin tarihini abartmalardan ve güzellemelelerden kaçınarak; yiğitlikleri, inançları, adanmışlıkları ve özverilerinin

hakkını vererek, fakat nesnel ve öznel yetmezliklerini, ideolojik savrulmalarını, yanlışlarını ve kimi kadroların ihanetlerini ve bütün bunlara yol açan nedenleri de tam bir komünist anlayışla ortaya koydunuz.

Türkiye solunun tarihinde ve hiçbir kesiminde geçmişle böyle açık yürekli ve dürüst bir hesaplaşmayı ben anımsamıyorum.

Ve bir yüzyılı aşkın mücadele deneyimimizden bence çok önemli dersler çıkardınız. Bence bunlardan en önemlisi şudur:

* Devrimci coşku ve bir an

önce mücadeleye katılma tutkusuyla da olsa sınıflar analizini bir an için bile ihmal eder de düşman sınıfın bir kanadına ve kişisine bir an için de olsa güvenirsiniz, bir an için bu sınıfın ne denli ikiyüzlü ve kahpe olduğunu unutursanız; bunun sonu kaçınılmaz bir yenilgi ve kanlı bir trajedidir. Osmanlı’dan devralınan bu devletin karanlıkları, toprağın derinliklerinden daha karanlık, bir lağım çukurundan daha pis kokuludur. Burjuvazi ile işçi sınıfı ve onun en bilinçli, en yiğit evlatlarının arasındaki ilişki; bıçak ile boğaz arasındaki ilişki gibidir. ONBEŞLER’i ve devrimci kavgada toprağa düşen hiçbir yoldaşlarımızı asla unutmayacağız; düşman sınıfı asla affetmeyeceğiz ve ekmek, özgürlük ve devrim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğiz!

* Sunumunuzdan anladığıma göre; Devrimci bir program ve devrimci bir kadroya dayanarak Leninist yeni tip parti inşa etmeden, devrimci faaliyetin merkezine sınıf hareketi ile komünist hareketi buluşturup kaynaştırma politikasını oturtmadan, harcayacağımız devrimci enerjinin çoğu

boşa gidecek; hem bizim, tem tüm ezilenlerin ödeyeceğimiz bedel ve çekeceğimiz acılar daha büyük olacak ve ortak zaferimiz gecikecektir. O nedenle etkinlikte yükselttiğiniz şiar yerinde ve doğru bir şiardır: “Geçmişten Geleceğe; Parti, Sınıf, Devrim!”

* Bir diğer ders de devrimci teori ve devrimci ideolojimize, örgütsel ve politik faaliyetlerimize ulusalcı, sınıf uzlaşmacı (menşevik, reformist, revizyonist, ekonomist...) veya liberal burjuva çamurların bulaşmasına izin vermemek, düşman sınıftan teorik, ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam bir kopuşu gerçekleştirecek ona tam cepheden saldırarak biçimde konumlanmak gereğidir.

Ayrıca şu gözlemimi de önemle belirtmek isterim. Kürdistan komünistlerine enternasyonalizm temelinde gösterdiğiniz yoldaşça yaklaşım, bu arkadaşların hareketinize gösterdiği yoldaşça güven de özlemimizi çektiğimiz çok önemli bir değerdir. Öyle anlaşıyor ki Kürdistan komünistleri, Komünist Hareket’i güvenilir yoldaş bir hareket olarak görüyorlar. Bu bağı ve dayanışmayı güçlendirmek, ortak geleceğimiz için vazgeçilmez değerdedir.

Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa hayır!

ON’lar Kavgamızda Yaşıyor, Yaşayacak

İngiltere, Rusya'yla Savaşa Hazırlanıyor

21 Şubat Çarşamba günü İngiltere Savunma Bakanı Muhafazakar Gavin Williamson, İngiltere'nin temel savunma stratejisini devlet dışı teröristleri (El Kaide vb.) hedeflemek yerine, üç ülkeyi, Rusya, Çin ve Kuzey Kore'yi hedefleyecek şekilde değiştirmekte olduğunu açıkladı. Bunun için askeri harcamalarda büyük bir artışa ihtiyaç duyulacağını ve gereken "tasarrufların" sağlık hizmetleri gibi diğer hükümet harcamaları alanlarından ve terörle mücadelede askeri harcamalardan bulunması gerektiğini belirtti.

22 Şubat'ta London Times gazetesi, "Rusya güvenliğimiz için teröristlerden daha büyük bir tehdit" başlığıyla çıktı. Gazetenin Savunma Editörü Deborah Haynes şöyle yazıyordu:

Dün Savunma bakanı, İngiltere'ye Rusya ve Kuzey Kore gibi ülkelerden gelen tehditlerin terörizmden daha büyük olduğunu söyleyerek güvenlik politikasında önemli bir değişikliğe işaret etti.

Gavin Williamson, bir devletle çatışmanın zorluklarını karşılamak için savunmanın gözden geçirilmesi kapsamında daha faz-

la paraya ve silahlı kuvvetlerin yapısında bir değişikliğe ihtiyaç duyulacağını ileri sürdü. İngiltere böyle bir durumu kuşaklar boyunca hesaba katmamıştı....

Bu tespit, 2015 yılında yayınlanan ve uluslararası terörizmi ilk sıraya yerleştiren ulusal güvenlik stratejisinin terkedilmesidir ve ABD'nin terörle mücadele yerine Çin ve Rusya gibi ülkelerle "stratejik rekabeti" temel aldığı ilan etmesi yönündeki kararlar uyum içindedir...

Kremlin'in Kuzey Atlantik'teki denizaltı faaliyetlerinde on kat artış, Akdeniz bölgesindeki Rus varlığının büyümesi ve Rusya'nın Suriye'deki savaşa dahil olması gibi "artan girişkenliğini" tanımladı. (...)

İngiltere Başbakanı Tony Blair'in 2003 yılında Irak'ın istilası sırasında ülkesini ABD Başkanı George W. Bush'un kucak köpeği haline getirdiği gibi, şimdi de Başbakan Theresa May Kuzey Kore, Rusya ve Çin'in gelecekteki işgallerinde ülkesini ABD Başkanı Donald Trump'ın kucak köpeğini yapıyor.....

Eric Zuesse Global Research, Bu yazı ilk olarak Stratejik Kültür Vakfı tarafından yayımlandı.

FARC, Seçim Kampanyasını Askıya Aldı

Kolombiya'nın Devrimci Alternatif Güçleri, FARC, üyelerine yönelik artan tehditler ve saldırılar nedeniyle başkanlık ve meclis seçimleri kampanyasını geçici olarak askıya aldı. (...)

Parti genel başkanı Pablo Catatumbo, "Şu an için, yeterli ga-

rantimiz olana kadar kampanya faaliyetlerini askıya almaya karar verdik" "İstisnasız tüm partilerin ve siyasi hareketlerin bu tür provokasyonları reddetmelerini istiyoruz." dedi.

Kolombiya toplumunun bazı kesimleri, 2016'da Kolombiya hükümeti ve FARC arasında imzalanan tarihi barış anlaşmasını kabul etmek konusunda isteksizken, FARC siyasi grubu, güvenliği sağlanıncaya kadar kampanyayı sona erdirmeyi seçti. FARC'ın iki siyasi adayı geçen ay Antioquia eyaletinde kampanya yaparken öldürülmüştü.

Ocak ayındaki FARC bildirisinde, "Wilmar Asprilla ve Angel de Jesus Montoya'nın, temsilciler meclisi adayını desteklemek için bir toplantı düzenlemek üzere

bölgede oldukları" açıklandı.

FARC, ayrıca sağcı paramiliter çetelerin veya uyuşturucu kaçakçılarının üyelerine suikast yapabileceği yönündeki endişelerini dile getirdi. Benzer saldırılar 1980'lerde isyancı grubun Yurtseverler Birliği adı verilen bir siyasi parti kurma girişimi üzerine, 5000'in üzerinde FARC üyesi he-

def alınarak öldürüldüğünde gerçekleşmişti.

FARC ve Kolombiya hükümeti arasında anlaşma imzalanmasından bu yana, 44 ayrı saldırıda grupla ilişkili 28'i eski savaşçı, 12'si aile üyesi ve 10'u parti aktivisti olan 50 kişi öldürüldü,

Telesur, 9 Şubat 2018

Donbass'da Neler Oluyor?

Donetsk temsilcisi Eduard Basurin istihbarat kaynaklarına dayanarak, İngiliz eğitimcilerin Ukrayna Kuvvetleri'nin bulunduğu Donbass'a geldiğini belirtti.

Basurin, "Volnovaha kenti yakınlardaki 93. müstakil mekânize tugay bölgesine – Ukrayna askerlerini sabotaj ve yıkıcı faaliyetler için eğitmek üzere - İngiliz Ordusu'nun bir temsilcisi tarafından yönlendirilen bir grup yabancı eğitim uzmanının geldiğini" söyledi.

"İngilizlerin yanı sıra, 5 Şubat'tan 9'una kadar bir ABD askeri heyeti de İngilizlere katılacak. Washington'un orduya tahsis ettiği fonların harcamalarını değerlendirecekler."

Donetsk halk Cumhuriyeti DPR, Mariupol bölgesinde Ukrayna ordusunun rotasyonunun tamamlandığını vurguladı. Piyade tugayının yerini alan deniz

seçimlerle de ilgili olabileceğini" söyledi.

İngiltere Şubat 2015'te Ukrayna Ordusu için "Orbital" adı altında bir eğitim programı başlatmıştı. Daha sonra sahada tıbbi yardım sağlayan 75 askeri doktoru Ukrayna'ya gönderdi. Temmuz 2017'de Orbital, 2018 yılına kadar uzatıldı. Bu süre zarfında yaklaşık 6 bin Ukraynalı asker bu çerçevede eğitildi.

Britanya'ya ek olarak, NATO'nun Unifer misyonu çerçevesinde ülkeye gelen Kanadalı uzmanlar, aynı zamanda Ukraynalı askerleri de eğitiyor. Geçen yıl Mart ayında, Kanada'dan 200 eğitimcinin geldiği bildirildi. ABD yakın zamanda, yeni eğitim programını yürütmek için Lviv yakınlarındaki bir askeri eğitim merkezinin donatılmasına 22 milyon dolar harcadı.

Toplam olarak, şu anda Uk-

piyadeleri, Eylül 2017'de Gürcistan'daki NATO tatbikatlarına katıldılar.

Basurin, "36. Deniz Piyade Tugayı Komutanının yakın gelecekte kışkırtıcı eylemleri gerçekleştirmek ve kazanılan becerileri uygulamak için bir emir verebilmesi mümkündür" dedi.

"Ukrayna'nın - muhtemelen Şubat sonu veya Mart ayının başında - büyük çaplı düşmanlıklar için hazırlık yaptığını gösteren bir takım faktörler var." diyen uzmanlar, "bunun, Rusya'daki

rayna'da yaklaşık 900 yabancı eğitimci ve yabancı paralı asker bulunmaktadır.

"ABD, Kanada, Türkiye, Cezayir, Litvanya, Letonya, İngiltere'den 129 eğitim görevlisinin Ukrayna birliklerinin eylemlerini koordine ettiklerini biliyoruz" diyen Basurin, "bunlara ilaveten, Gürcü Ulusal Lejyonu ve Macaristanın Magyar Taburundan da yaklaşık 500 kişi ve ayrıca, uluslararası özel askeri şirketlere ait yaklaşık 200 kişinin de ülkede bulunduğunu" da belirtti.

MESS Sözleşmeleri ve Metal İşçisi

Birleşik Metal Sendikası'nın 2 Şubat'ta greve çıkacağız kararının ardından, hükümetin al el acele bir hafta önceden alınan grev kararlarını yasaklaması, işçilerin elinden silahlarının alınarak MESS'e teslim olmasını dayatma girişimi olarak tarihe geçmiştir. Ancak Metal işçileri bu sefer dağınık bir görüntü vermek yerine, farklı sendikalarda olmalarına rağmen grev silahını bırakmamış ve pes etmemiştir. Bu süreci Birleşik Metal İşçileri Sendikası İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek ile görüştük:

İşbaşı: Sayın Ali Çeltek, süreç nasıl başlamıştır, bize biraz bilgi verebilir misiniz?

Ali Çeltek: Sendikamızın grev yaşağını tanımıyoruz açıklaması ve 2 Şubat'ta greve çıkma kararı alması, sürece damgasını vuran en önemli gelişmedir. Bilindiği üzere bizler toplu iş sözleşmesi taslaklarını oluştururken, olabildiğince gerçekçi rakamlar talep ederek metal işçisinin kayıplarını telafi etmeyi hedefledik. Bu nedenle taleplerimiz yerine gelmediği takdirde MESS işvereni, işyerlerinde kendince huzur ve denetimi sağlayamayacaktı. Metal işçisi tabandan gelen basınçla sendikalara grev kararı aldırttı. Grev yasaklandığında ise bu kararının arkasında durdu. Bir dizi fabrikada birçok eylem yaşandı. Bu durum üzerine bir dizi fabrika MESS den ayrılıp bizimle masaya oturmayı seçti. Hatırlanacak olursa; Schneider, Bekaert, Alstom gibi fabrikalarda yapılan toplu sözleşmelerde yüzde yirmi dört gibi bir zam alınmıştı. Esas önemlisi toplu iş sözleşmelerinin iki yıl olarak belirlenmesiydi. Sonuç olarak EMİS'e karşı Birleşik Metal Sendikası'nın ve işçilerinin kararlı tutumu sonucu fiilen greve çıkılması süreci, önemli bir gösterge olarak tüm metal işçilerinin önünde durmaktaydı.

İşbaşı: MESS'in gerilemesinin etkenleri nelerdir?

Ali Çeltek: Metal işçisi gücünün farkına varmıştır. Masada kazanım Türk Metal Sendikası Pervul Kavlak'ın başarısı değildir. Rekor zam aldım edebiyatı komiktir. Türk Metal'in geçmiş yıllardaki sözleşmelerine bakıldığında alabildiği en büyük zam yüzde dokuzdur. Birleşik Metal işçisinin yüzde 16 aldığı yerlerde, Türk Me-

tal daha düşük zam oranlarına razı olan bir tutum sergilemiştir. Eğer metal işçisinin toplu direnişi belirgin hale gelmese, Türk Metal böyle bir sözleşme imzalamayacaktı. MESS'in gerilemesindeki en büyük etken Birleşik Metal işçisinin geçen yıldaki kararlı tutumu ve fiili grev hamlesidir. Ayrıca grev yaşağı hükümet tarafından ilan edildikten sonra, TÜRK Metal hemen teklifini revize ederek, yüzde 38'lerden yüzde otuza çekmiştir. Grev yaşağı geldikten sonra da işçiler eylemliliklerinde ısrarcı olmuşlardır. Bu durumun görülmesi üzerine teklif oranları yüzde otuzlar seviyesinde kalabilmiştir. Yapılan iş durdurma eylemleri olmasa bu oranının daha da aşağı düşeceği aşikardı.

İşbaşı: Türk Metal Sendikası bütün bu anlatılanlara rağmen sektörün en büyük sendikası. Bu konuda ne diyebilirsiniz?

Ali Çeltek: Metal işçileri 2015 yılındaki metal fırtınasında, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en güçlü hareketlerinden bir tanesini yaratmıştı. Bu dönemde çeşitli ayak oyunları ile bir biçimde Pervul Kavlak ayakta kalmayı başarmış olsa da, işçi sınıfının öfkesini sürekli olarak ensesinde hissetmekteydi. Hakim olduğu fabrikalarda işçi sınıfının talepleri yerine geldiği ölçüde tutunabilirdi. Yani işçilerin çıkarlarını sahiplenmek zorundaydı. Bu nedenle de eskisine göre daha iyi bir sözleşmeye imza atabilmiştir. Pervul Kavlak için grev yaşağını bahane edip sorumluluğu üzerinden atmak ve yüksek hake-me razı olmak bir seçenekti. Ama direnişin gelişen sürecine bakıldığında fiili direniş bir model olarak durmaktaydı. Kavlak, önceki gibi işçileri işbaşı yapmaya zorlayacak

bir mecalden artık yoksundu. Buna kalkışmış olsaydı eğer işçi sınıfı metal fırtınasında tamamlayamadığı işi bu dönem tamamlayacaktı. Bu nedenle önündeki tek seçeneği seçmek zorunda kalmıştır. Metal işçisi 2015'den bu yana birçok deneyim biriktirmiş durumdadır. Pervul Kavlak'ında bunu bilmemesi imkansızdır. Son EMİS'e karşı fiili grev süreci tekrar hatırlanmalıdır. Metal işçisi gücünün farkındadır ve artık Türk Metal için geri sayım başlamıştır. Türk Metal artık eskisi gibi olmayan bir işçi topluluğunun üzerinde, her an direnişe geçebilecek bir işçi kitlesinin üzerinde durmaktadır.

İşbaşı: Bir de bu basında çıkan "fotokopici " suçlaması vardı. Biz gazete olarak grev sürecini başından bu yana takip ediyoruz. İmzalanmış sözleşme maddelerine bakıldığında daha önce Türk Metal'in

taslağında yer almayan ancak, Birleşik Metal'in taslağında bulunan maddelerin geçtiğini görüyoruz. Örneğin, ücretleri düşük işçilerin saat ücretinin 9 tl'ye çıkartılması gibi bir şart hatırladığımız kadarıyla Birleşik Metal'in taslağında yer almaktaydı. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

Ali Çeltek: Sayın Pervul Kavlak ilk imzayı kendisinin attığını, bu nedenle diğer sendikaların kendisini takip ettiğini ilan ederek, sürecin şampiyonu olduğunu ilan etmeye çalışmıştır. Ancak bu iddia gerçek dışıdır. Türk Metal'in MESS'de daha fazla işyerinin bulunması zaten bilinen bir gerçektir. Ancak sizin de dediğiniz gibi taslağında bulunmayan saat ücretinin dokuz liraya çıkartılması ve 15 yıla kadar her yıl için 10 kuruşluk kıdem zammı bire bir bizim taslağımızın

maddeleridir. İsteyen ağustos ayında açıklanan ilk taslaklara bakabilir. Evet sonuçta bizde diyoruz ki, imzalanan Birleşik Metal'in taslağıdır. Bizim maddelerimizi kes kopyala yapıştır yapmışlardır. Bu anlamda basında çıktığı kadarıyla fotokopici suçlaması onlar için geçerlidir.

İşbaşı: Ayrıca Birleşik Metal'in bu süreçte geçmişe oranla öncü rolünü oynayamadığı eleştirileri var. Bu konuda ne diyebilirsiniz?

Ali Çeltek: Birleşik Metal Sendikası öncülük rolünü yeterince oynamıştır. Dikkat edilmesi gereken ağırlıklı nokta, MESS'e bağlı işyerlerinde Türk Metal'in ezici bir üstünlüğü var. İşçi kitlesi çoğunlukla Türk Metal'de örgütlü, bu nedenle işçi sınıfının bütünlüklü eylemi için Türk Metal işçisinin önemi artmaktadır. Birleşik Metal Sendikası'nı, Türk Metal'le aynı kefeye koymak yanlıştır. Birleşik Metal Sendikası yol göstericilik anlamında gereken adımları atmış ve yolu açmıştır. Birleşik Metal Sendikası, 2015 yılından bu yana buz kıran rolünü yeterince yerine getirmiştir. Türk Metal işçisine de kalan bu yolu takip etmek olmalıydı. Yani fiili grevi göze almaları gerekiyordu. Türk Metal İşçisi de bu beklentilerimizi boşa çıkartmamıştır. İşçi sınıfımız bütünlüklü bir mücadele azmi ortaya koymuştur. Bu azim sayesinde geçmişe göre oldukça iyi bir sözleşme gündeme gelebilmiştir. Bu sözleşmenin en önemli yanı üç yıllık bir toplu sözleşmenin reddidir. Hükümetin ve işverenin planları tutmamıştır. MESS ortağı bir sendika ile KAVEL'leri yaratan bir sendikal geleneğin birbirine yaklaştırılması kabul edilemezdir.

İşbaşı: Sayın Ali Çeltek, röportaj için teşekkür ederiz. İlave edeceğiniz bir şey var mıdır?

Ali Çeltek: Ben teşekkür ederim. Son sözümüzü daha söylemedik. Ancak bir şey söylenecekse eğer şunu söyleyebiliriz. Grev tehdidiyle bu kadar yol alınabilmiştir. Grevin kendisiyle daha fazla yol alınacağı, daha fazla kazanım sağlanacağı açıktır. Bir sonraki sözleşmede MESS bütün gücüyle saldıracaktır. Önemli olan, o zaman bugünkü ortak mücadele sürecini devam ettirebilmektir.